मृत्यूची सेवा

मृत्यूची सेवा

तिसरी आवृत्ती

प्रेमाच्या पित्याच्या फेसबुक चॅट ग्रुपमधील माझ्या सर्व मित्रांना समर्पित आहे.

मला प्रोत्साहन दिल्याबद्दल आणि माझ्यासाठी प्रार्थना केल्याबद्दल आणि आपला पिता खरोखर प्रेम आहे हे प्रकट करण्यासाठी ओळीवर ओळी आणि आज्ञांवर आज्ञा अभ्यासण्यासाठी पुढे जाण्यास प्रोत्साहित केल्याबद्दल धन्यवाद.

Printed by

MARANATHA
MEDIA
maranathamedia.com

पुस्तकाचे मराठी अनुवाद भाऊ जोएल एलिझाबेथ साळवी ह्यांनी केले आहे. तसेच पुनर्वाचनासाठी ताई कृतिका निकाळजे ह्यांनी मदत केली आहे.

October, 2025

2

अनुक्रमणिका

मृत्यूची सेवकाई..4
पापामुळे निर्माण होणारा मृत्यू.. 5
पाप पित्याचा चेहरा लपवते...6
ख्रिस्ताच्या मृत्यूने काय प्रकट केले?.. 7
ख्रिस्त अंध:कार छेदून प्रकाश आणतो...9
ख्रिस्त आपल्याला मृत्यूच्या भीतीतून मुक्त करतो................................... 10
वधस्तंभ देवाच्या सर्व न्यायांचे स्पष्टीकरण देतो....................................13
आपण जसा न्याय करतो तसाच आपल्यावर न्याय होतो...........................17
प्रारंभीचा सारांश...19
सोन्याच्याच्या वासराच्या मूर्तिपूजेचे पाप आणि त्याची शिक्षा......................... 23
आपण कसे वाचतो?.. 26
ख्रिस्ताच्या जीवनाने आणि मृत्यूच्या मोजपट्टीने मोजणे.........................30
येशू पित्याचे नाव / स्वभाव प्रकट करतो.. 31
येशू न्यायाधीश म्हणून... 33
अब्राहामाला आपल्या पुत्राला मारण्याची आज्ञा.. 33
पापाने पापाची शिक्षा करणे...34
एलिया आणि तलवारीचा उपयोग...36
मोशेचा उतावळेपणा..41
लेवीबद्दल याकोबाचे भविष्यवचन... 44
खंडणीसाठी दिलेले...47

मृत्यूची सेवकाई

२ करिंथ ३:७ “जिचा लेख दगडांवर कोरलेला असून जिचे पर्यवसान मृत्यूत होत असे ती सेवा एवढी तेजस्वी होती की ‘मोशेच्या चेहऱ्याचे तेज’ नाहीसे होत चालले असूनही इस्राएल लोकांना जर त्याच्या चेहऱ्याकडे टक लावून पाहवेना,

‘मृत्यूची सेवा’ म्हणजे काय?” ती सांगते की ती “दगडांवर लिहिलेली आणि कोरलेली” होती. मग दगडांवर काय लिहिलं आणि कोरलं गेलं होते?

निर्गम ३१:१८ “परमेश्वराने मोशेबरोबर सीनाय पर्वतावर हे सर्व भाषण केल्यावर आपल्या बोटाने लिहिलेले पाषाणाचे दोन साक्षपट त्याला दिले.”

हे म्हणजे दहा आज्ञा आहेत. त्यामुळे बायबल सांगते की दहा आज्ञा म्हणजे ‘मृत्यूची सेवा’ आहेत. आता आपण या नियमशास्त्राबद्दलचे उल्लेख कसे समजायचे?

स्तोत्र १:२-३ “तर परमेश्वराच्या नियमशास्त्रात रमतो, त्याच्या नियमशास्त्राचे रात्रंदिवस मनन करतो, तो धन्य. जे झाड पाण्याच्या प्रवाहाजवळ लावलेले असते, जे आपल्या हंगामात फळ देते, ज्याची पाने कोमेजत नाहीत, अशा झाडासारखा तो आहे; आणि जे काही तो हाती घेतो ते सिद्धीस जाते.”

स्तोत्र ११९:९६-९८ “सर्व पूर्णतेला मर्यादा असते हे मी पाहिले आहे, पण तुझी आज्ञा अत्यंत व्यापक आहे. अहाहा, तुझे नियमशास्त्र मला किती प्रिय आहे! दिवसभर मी त्याचे मनन करतो. तुझ्या आज्ञा मला आपल्या वैऱ्यांपेक्षा अधिक सुज्ञ करतात; कारण त्या सदोदित माझ्याजवळच आहेत.”

नीतिसूत्रे १३:१४ “सुज्ञाचा बोध जीवनाचा झरा आहे, तो मृत्युपाश चुकवतो.”

याकोब २:१२ “स्वतंत्रतेच्या नियमाने तुमचा न्याय ठरणार आहे, हे लक्षात घेऊन बोला व वागा.”

मग एक असे नियम, जे मृत्यूचे प्रशासन करते, तेच एकाच वेळी जीवनाचा झरा आणि स्वातंत्र्याची व्यवस्था कसे असू शकते? हे सर्व त्यावर अवलंबून आहे की तू कुठे उभा आहेस आणि कोणत्या दृष्टीकोनातून तू त्या नियमशास्त्राकडे पाहतोस. पौल हे फार काळजीपूर्वक आणि स्पष्टपणे पुढील वचनांमध्ये समजावतो:

रोमकरांस ७:५-१४ “कारण आपण देहस्वभावाच्या अधीन होतो, तेव्हा नियमशास्त्राच्या द्वारे चेतवलेल्या पापवासना आपल्या अवयवांत मरणाला फळ देण्यासाठी कार्य करत होत्या. पण आता ज्याने आपण बद्ध होतो त्याच्यासंबंधाने मृत झाल्यामुळे आपण नियमशास्त्रापासून मुक्त झालो आहोत; म्हणून जुन्या शास्त्रलेखास धरून नव्हे तर आत्म्याच्या नावीन्याने आपण सेवा करतो. तर मग आपण काय म्हणावे? नियमशास्त्र पाप आहे? कधीच नाही! तरीही पापाची ओळख मला नियमशास्त्रावाचून कशानेच झाली नसती. “लोभ धरू नकोस,” असे नियमशास्त्रात सांगितले नसते तर मला लोभाचे ज्ञान झाले नसते. पापाने संधी साधून ह्या आज्ञेच्या योगे माझ्यामध्ये सर्व प्रकारचा लोभ निर्माण केला होता; कारण नियमशास्त्रावाचून पाप निर्जीव आहे. मी नियमशास्त्रविरहित होतो तेव्हा जगत होतो, पण आज्ञा आल्यावर पाप संजीवित झाले आणि मी मरण पावलो. ह्याप्रमाणे ज्या आज्ञेचा परिणाम जीवन व्हायचा तिचाच परिणाम मरण आहे असे माझ्या अनुभवास आले. कारण पापाने आज्ञेच्या योगे संधी साधून मला फसवले व तिच्या योगे मला ठार केले. तरीपण नियमशास्त्र पवित्र आहे, आणि आज्ञा पवित्र, यथान्याय व उत्तम आहे. तर मग जे उत्तम ते मला मरण असे झाले काय? कधीच नाही! पाप ते पापच दिसावे, म्हणून जे उत्तम त्याच्या योगे ते माझ्या ठायी मरण घडवणारे असे झाले, आणि आज्ञेच्या योगे पाप पराकाष्ठेचे पापिष्ट व्हावे म्हणून असे झाले. कारण आपल्याला ठाऊक आहे की, नियमशास्त्र आध्यात्मिक स्वरूपाचे आहे; मी तर दैहिक, पापाला विकलेला असा आहे.”

जेव्हा आपण नियमशास्त्राबद्दल अजाण असतो, तेव्हा आपल्याला पापाचीही जाणीव नसते; अपराध दिसत नाही.

रोमकरांस ४:१५ “कारण नियमशास्त्र क्रोधाला कारणीभूत होते; परंतु जेथे नियमशास्त्र नाही तेथे उल्लंघनही नाही.”

जेव्हा नियमशास्त्र येते, तेव्हा पाप जागृत होते आणि आपण नियमशास्त्राच्या दोषाखाली येतो.

रोमकरांस ५:२०-२१ “शिवाय अपराध वाढावा म्हणून नियमशास्त्राचा प्रवेश झाला; तरी जेथे पाप वाढले तेथे कृपा त्यापेक्षा विपुल झाली. अशासाठी की, जसे पापाने मरणाच्या योगे राज्य केले तसे कृपेने नीतिमत्त्वाच्या योगे सार्वकालिक जीवनासाठी येशू ख्रिस्त आपला प्रभू ह्याच्या द्वारे राज्य करावे.”

रोमकरांस ७:९ मध्ये पौल म्हणतो की, “आज्ञा आल्यावर पाप संजीवित झाले आणि मी मरण पावलो” पौल कसा “मरण पावला” आणि तरीही “जिवंत” कसा होता?

रोमकरांस ६:३-४ “किंवा आपण जितक्यांनी ख्रिस्त येशूमध्ये बाप्तिस्मा घेतला तितक्यांनी त्याच्या मरणात बाप्तिस्मा घेतला, ह्याविषयी तुम्ही अजाण आहात काय? तर मग आपण त्या मरणातील बाप्तिस्म्याने त्याच्याबरोबर पुरले गेलो; ह्यासाठी की, ज्याप्रमाणे ख्रिस्त पित्याच्या गौरवाने मेलेल्यांतून उठला त्याचप्रमाणे आपणही नवीन प्रकारच्या जीवनात चालावे.”

पापामुळे निर्माण होणारा मृत्यू

पौल ख्रिस्तामध्ये मरण पावला आणि ख्रिस्तामध्येच पुन्हा उठविला गेला. जे विश्वास ठेवतात, त्यांनी आधीच मृत्यूपासून जीवनाकडे प्रवेश केला

आहे. आपण या मृत्यूच्या प्रक्रियेमध्ये पुढे चालू राहतो.

रोमकरांस ७:११ “कारण पापाने आज्ञेच्या योगे संधी साधून मला फसवले व तिच्या योगे मला ठार केले.”

रोमकरांस ७:१३ “तर मग जे उत्तम ते मला मरण असे झाले काय? कधीच नाही! पाप ते पापच दिसावे, म्हणून जे उत्तम त्याच्या योगे ते माझ्या ठायी मरण घडवणारे असे झाले, आणि आज्ञेच्या योगे पाप पराकाष्ठेचे पापिष्ट व्हावे म्हणून असे झाले.”

पापाने पौलामध्ये मृत्यू कसा उत्पन्न केला? नियमशास्त्राने पाप किती भयंकर आहे हे स्पष्ट केले. आणि याने काय साध्य झाले?

रोमकरांस ३:१९ “आपल्याला ठाऊक आहे की, प्रत्येक तोंड बंद व्हावे व अवघे जग देवासमोर शिक्षेस पात्र ठरावे, म्हणून नियमशास्त्र जे काही सांगते ते शास्त्राधीन असलेल्या लोकांना सांगते.”

पौल आपल्या पापीपणाबद्दल अत्यंत खेदग्रस्त झाला. त्याला अपराधाची जाणीव झाली. त्याने पाहिले की तो मृत्यूस पात्र आहे. त्याला हे कसे कळले की तो मृत्यूस पात्र आहे?

रोमकरांस ७:१३ “...म्हणून जे उत्तम त्याच्या योगे ते माझ्या ठायी मरण घडवणारे असे झाले, आणि आज्ञेच्या योगे पाप पराकाष्ठेचे पापिष्ट व्हावे म्हणून असे झाले.”

पापाने आज्ञेमुळे त्याच्यामध्ये मृत्यू निर्माण केला. याचा अर्थ काय? तारणाच्या प्रक्रियेतील सर्व गूढता ख्रिस्ताच्या वधस्तंभात आढळते. ख्रिस्तामध्ये मृत्यू कोणी निर्माण केला?

२ करिंथ ५:२१ “ज्याला पाप ठाऊक नव्हते त्याला त्याने तुमच्या-आमच्याकरता पाप असे केले; ह्यासाठी की, आपण त्याच्या ठायी

देवाचे नीतिमत्त्व असे व्हावे.”

देवपुत्र जेव्हा गेत्सेमनीच्या बागेत प्रार्थनेच्या स्थितीत झुकला होता, तेव्हा त्याच्या आत्म्याच्या वेदनेमुळे त्याच्या कपाळावरून रक्ताच्या थेंबांसारखा घाम वाहू लागला. तिथेच त्याच्यावर भीषण अंध:काराने वेढा घातला. संपूर्ण जगाचे पाप त्याच्यावर आले होते. तो आपल्या पित्याच्या नियमशास्त्राचा अपराधी म्हणून, मनुष्याच्या जागी यातना सहन करीत होता. (२T २०३)

पाप ख्रिस्तामध्ये मृत्यू कार्यरत करीत होते, आणि ते पित्याच्या आज्ञेच्या योगे होत होते. ख्रिस्तावर आलेल्या भयाचे कारण म्हणजे पाप किती भयंकर आणि विनाशकारी आहे याची जाणीव होणे हेच होते. या भयानक जाणीवेचा प्रकाश कुठून येतो? तो नियमशास्त्रापासून येतो. मग यामुळे नियमशास्त्रच मृत्यूचा कार्यकर्ता ठरते काय?

रोमकरांस ७:११-१२ “कारण पापाने आज्ञेच्या योगे संधी साधून मला फसवले व तिच्या योगे मला ठार केले. तरीपण नियमशास्त्र पवित्र आहे, आणि आज्ञा पवित्र, यथान्याय व उत्तम आहे.”

पाप आत्म्याचा वध करीत आहे, परंतु ते हे कार्य आज्ञेच्या फसवणुकीद्वारे करते. पौलाच्या बाबतीत, त्याचा ख्रिस्तावरील विश्वास त्यावेळी त्याला शारीरिक मृत्यूपासून वाचवू शकला, पण ख्रिस्ताच्या बाबतीत शारीरिक मृत्यू टाळला गेला नाही. असे का झाले? कारण तो अशा एकाच्या रूपात मरण पावला, जो आपल्या पित्याचे मुख पाहू शकत नव्हता.

ख्रिस्ताने सर्वात भीषण वेदनेच्या क्षणातही, छळ करणाऱ्या शत्रूपुढे माघार घेतली नाही. असंख्य दुष्ट देवदूत त्याच्या सभोवती होते; तरीही पवित्र देवदूतांना आज्ञा देण्यात आली होती की त्यांनी आपली रांग मोडू नये, अपमान करणाऱ्या शत्रूशी युद्ध करू नये, आणि त्या दिव्य दु:खभोगणाऱ्याच्या यातनाग्रस्त आत्म्याला सहाय्य करण्याची त्यांना अनुमती नव्हती. या भयानक अंध:काराच्या क्षणी जेव्हा पित्याचे मुख लपले होते, तेव्हा दुष्ट देवदूतांच्या सैन्यांनी त्याला वेढले होते, आणि संपूर्ण

जगाचे पाप त्याच्यावर होते त्याच्या ओठांतून हा वेदनादायक आक्रोश बाहेर पडला: “माझ्या देवा, माझ्या देवा, तू माझा त्याग का केलास?” Bible Echo and Signs of the Times, January 1, 1887

पाप पित्याचा चेहरा लपवते

पित्याचे मुख कोणी लपवले? उत्तर आहे पापाने. पाप पित्याचे मुख कसे लपवते? ते देवाला अशा स्वरूपात दाखवते की जणू तो क्षमा करण्यास इच्छुक नाही. ते देवाला अशा प्रकारे दर्शवते की जणू प्रत्येक अपराध्यास मृत्यूची शिक्षा मिळालीच पाहिजे. ही कल्पना कुठून आली?

महान संघर्षाच्या प्रारंभी, सैतानाने जाहीर केले की देवाचे नियमशास्त्र पाळता येणे अशक्य आहे; न्याय आणि दया हे एकमेकांशी विसंगत आहेत; आणि जर नियमशास्त्राचे उल्लंघन झाले, तर पाप्याला क्षमा करणे अशक्य ठरेल. “प्रत्येक पाप्याला त्याची शिक्षा भोगावीच लागते,” असा सैतानाचा आग्रह होता; आणि जर देवाने पापाची शिक्षा माफ केली, तर तो सत्य आणि न्यायाचा देव राहणार नाही. (Desire of Ages, पृष्ठ ७६१)

सैतानाच्या दोषारोपक स्वभावामुळे त्याने अशी न्यायव्यवस्था मांडली जी दयेच्या विरोधात उभी आहे. तो स्वतःला देवाचा आवाज आणि सामर्थ्य असल्याचे भासवतो; तो म्हणतो की त्याचे निर्णयच न्याय, शुद्ध आणि निर्दोष आहेत. अशा प्रकारे तो न्यायासनावर बसतो आणि जाहीर करतो की त्याचे सल्ले अचूक आहेत. याच ठिकाणी त्याची निर्दय न्यायप्रणाली पुढे येते ही एक बनावट न्यायव्यवस्था आहे, जी देवाला घृणास्पद आहे. (Christ Triumphant, ११.४)

सैतान न्यायासनावर बसला आणि त्याने असा न्यायसिद्धांत मांडला ज्याचा अर्थ होता की प्रत्येक पापाला कोणत्याही दयेविना शिक्षा झालीच

पाहिजे.

अनेक देवदूत त्याच्या सल्ल्याकडे झुकले, आपल्या बंडखोरीबद्दल पश्चात्ताप करावा आणि पुन्हा पित्याच्या व पुत्राच्या कृपेतील स्थान मिळवावे अशी त्यांची इच्छा होती. पण ल्यूसिफरकडे यासाठी आणखी एक फसवणूक तयार होती. त्या सामर्थ्यशाली बंडखोराने आता घोषित केले की त्याच्याबरोबर एकत्र झालेल्या देवदूतांनी फार पुढे पाऊल टाकले आहे, त्यामुळे आता परतणे अशक्य आहे; तो म्हणाला की तो दैवी नियमशास्त्राशी परिचित आहे आणि त्याला ठाऊक आहे की देव क्षमा करणार नाही. (Patriarchs and Prophets, पृष्ठ ४०)

या सूचनेचा अर्थ असा होता की जेव्हा न्याय अंमलात आणला जातो, तेव्हा दया नष्ट होते. खरं तर, या न्यायाच्या दृष्टिकोनाचा अर्थच असा आहे की दया अस्तित्वातच राहू शकत नाही, कारण प्रत्येक पापाला शिक्षा झालीच पाहिजे मग दयेचा प्रश्नच नाही. जेव्हा न्याय दयेविना प्रगट होतो, तेव्हा तो सैतानाने निर्माण केलेल्या त्या निर्दय न्यायव्यवस्थेचे प्रकटीकरण आहे जी देवाच्या स्वभावाला कलंक लावण्यासाठी आणि देवदूतांना त्याच्याकडे परत येण्यापासून रोखण्यासाठी निर्माण केली गेली. ही खोटी न्यायव्यवस्था देवाला अत्यंत घृणास्पद होती.

ख्रिस्ताच्या मृत्यूने काय प्रकट केले?

देवाचे प्रेम त्याच्या दयेत जितके प्रकट झाले आहे तितकेच ते त्याच्या न्यायातही प्रकट झाले आहे. न्याय हा त्याच्या सिंहासनाचे पाया आहे, आणि तेच त्याच्या प्रेमाचे फळ आहे. सैतानाचा हेतू हा होता की दया आणि सत्य-न्याय यांना एकमेकांपासून विभक्त करावे. त्याने हे सिद्ध करण्याचा प्रयत्न केला की देवाच्या नियमशास्त्रातील धार्मिकता हा शांततेची शत्रू आहे. परंतु ख्रिस्ताने दाखवून दिले की देवाच्या योजनेत हे दोन्ही घटक अविभाज्य रीतीने एकत्र जोडलेले आहेत; ते एक दुसऱ्याशिवाय अस्तित्वात

राहू शकत नाही. “दया आणि सत्य एकत्र आले आहेत; धार्मिकता आणि शांततेने एकमेकांना चुंबन दिले आहे.” (स्तोत्र ८५:१०) आपल्या जीवनाने आणि मृत्यूने ख्रिस्ताने हे सिद्ध केले की देवाचा न्याय त्याच्या दयेचा नाश करीत नाही, तर पापाची क्षमा होऊ शकते, आणि नियमशास्त्र धार्मिक आहे आणि ते पूर्णपणे पाळले जाऊ शकते. सैतानाचे आरोप खोटे ठरले. देवाने मनुष्याला आपल्या प्रेमाचा अचूक पुरावा दिला. (Desire of Ages, पृष्ठ ७६२.३, ४)

ख्रिस्ताने एकाच वेळी देवाचे प्रेम आणि सैतानाचा द्वेष कसा प्रकट केला? वधस्तंभावर ख्रिस्ताने दाखविलेल्या अनंत प्रेमाच्या प्रकटीकरणातच सर्पाला खांबावर उचलल्याचे दर्शन कसे होते?

पित्याच्या प्रेमाच्या दूर झाल्याची जाणीव त्याच्या यातनाग्रस्त आत्म्याला इतक्या वेदनेत ढकलत होती की त्याच्या ओठांतून हे शोकमिश्रित शब्द बाहेर पडले “माझा जीव अत्यंत शोकाकुल आहे, अगदी मृत्यूपर्यंत.” (2T, पृष्ठ 206)

हरवलेल्या जगाची पापे त्याच्यावर होती आणि त्याला पूर्णपणे ग्रासून टाकत होती. पापाच्या परिणामी त्याच्या पित्याच्या अप्रसन्नतेची जाणीवच त्याचे हृदय इतक्या तीव्र वेदनेने विदीर्ण करीत होती की त्याच्या कपाळावरून रक्ताचे मोठमोठे थेंब वाहू लागले; ते त्याच्या गालांवरून खाली झरू लागले आणि जमिनीवर पडून पृथ्वी ओलसर झाली. (2T, पृष्ठ 204.1)

ख्रिस्ताने तसाच अनुभव घेतला जसा पापी लोकांना त्या वेळी होईल जेव्हा देवाचा कोप त्यांच्यावर ओतला जाईल. काळ्या निराशेचे ढग, मृत्यूच्या सावलीसारखे, त्यांच्या अपराधी आत्म्यांना वेढून टाकतील, आणि तेव्हा त्यांना पापाचे पापीपण पूर्णपणे उमजेल. (2T, पृष्ठ 210)

ख्रिस्ताने त्या वेदना अनुभवल्या जसे पापी लोकांना त्या वेळी होतील जेव्हा

दया अपराध्यांच्या वंशासाठी मध्यस्थी करणे थांबवेल. (Desire of Ages, पृष्ठ 753)

ख्रिस्ताने वधस्तंभावर का प्राण दिले? त्याने पाप्यासारखा मृत्यू स्वीकारला. पापी का मरतो? जेव्हा नियमशास्त्र त्याला पापी ठरवते, तेव्हा तो देव त्याला क्षमा करेल यावर विश्वास ठेवण्यास नकार देतो, आणि त्यामुळेच तो मरतो. येशू आणि पित्याने संपूर्ण विश्वासमोर सैतानाच्या न्यायव्यवस्थेचे प्रदर्शन केले. ख्रिस्ताने आपला पापी स्वभाव स्वतःवर घेतला; त्याने त्या भयंकर दोषारोपाची अनुभूती घेतली जी देव नेहमी आपल्या दयेने क्षमा करण्यास इच्छुक असतो. पण ख्रिस्तासाठी ते शक्य नव्हते कारण त्याने पाप्याच्या जागी उभे राहिले पाहिजे होते, आणि पापी जसा देवावर विश्वास ठेवत नाही की तो क्षमा करील, तसाच त्यालाही पित्याच्या प्रेमळ हाताकडे हात पुढे करता आला नाही; म्हणून त्याला पाप्याप्रमाणेच मरावे लागले म्हणजे अश्या अविश्वासात, की देव त्याला क्षमा करील.

उत्पत्ती ४:१३ “हा माझा दंड मला सोसवणार नाही इतका भारी आहे. (काठावरची वचने)

जेव्हा ख्रिस्ताने आपला पापी स्वभाव स्वतःवर घेतला, तेव्हा त्याने पित्याचे मुख झाकले आणि पित्याने आपले मुख झाकले नाही, तर पापाने ते झाकले. हा फरक अत्यंत महत्त्वाचा आहे. देव दया दाखविण्यास उत्सुक होता, परंतु पापाने त्याचे मुख आच्छादले होते, म्हणूनच ख्रिस्ताने आक्रोश केला

मत्तय २७:४६ “आणि सुमारे नवव्या तासाला येशू मोठ्याने आरोळी मारून बोलला, “एली, एली, लमा सबख्थनी,” म्हणजे “माझ्या देवा, माझ्या देवा, तू माझा त्याग का केलास?”

ही आरोळी त्या मनुष्याची आहे जो आपल्या सर्वांच्या पापांचे ओझे वाहत होता. त्याने हे शब्द का उच्चारले? त्याने हे शब्द उच्चारले कारण तो

आपल्यासाठी पाप बनविण्यात आला होता. पापाने आज्ञेच्या योगे संधी साधून ख्रिस्ताला ठार केले.

ख्रिस्त अंध:कार छेदून प्रकाश आणतो

जेव्हा ख्रिस्ताचा श्वास शेवटच्या क्षणी पोहोचला, तेव्हा पित्याबद्दल त्याला ज्ञात असलेले सर्व सत्य एका क्षणात त्या अंधःकाराला भेदून गेले आणि त्याने म्हटले

लूक २३:४६ "तेव्हा येशू उच्च स्वराने ओरडून म्हणाला, "हे बापा, मी माझा आत्मा तुझ्या हाती सोपवून देतो!" असे बोलून त्याने प्राण सोडला."

त्याला पूर्णपणे दोषी आणि ग्रासलेले वाटत होते, आणि शेवटच्या क्षणी त्याने ठरविले की जरी ते अशक्य वाटत असले तरीही, पिता त्याला स्वीकारेल यावर तो विश्वास ठेवील.

सैतानाने आपल्या तीव्र प्रलोभनांनी येशूचे हृदय मुरगळून काढले. तारणाऱ्याला थडग्याच्या द्वारांपलीकडे पाहता येत नव्हते. त्याला अशी कोणतीही आशा दिसत नव्हती की तो मृत्यूपासून विजयी होऊन बाहेर येईल, किंवा पित्याने त्याच्या बलिदानास स्वीकारले आहे असे त्याला जाणवले नाही. त्याला भीती वाटली की पाप देवासाठी इतके घृणास्पद आहे की त्यांच्यातील हे विभाजन कायमचे होईल. ख्रिस्ताने त्या वेदना अनुभवल्या जशा पापी लोकांना त्या वेळी होतील जेव्हा दया अपराध्यांच्या वंशासाठी मध्यस्थी करणे थांबवेल. पापाच्या जाणिवेमुळे, ज्याने मनुष्याच्या प्रतिनिधी म्हणून त्याच्यावर पित्याचा कोप आणला, त्या प्याल्याला इतका कडू बनविले, आणि देवपुत्राचे हृदय विदीर्ण झाले. (Desire of Ages, पृष्ठ 753.2)

कोणतेही डोळे त्या वधस्तंभाभोवती पसरलेल्या अंधःकाराला भेदू शकत नव्हते, आणि कोणीही त्या अधिक खोल अंधःकाराला ओलांडू शकत नव्हते ज्याने ख्रिस्ताच्या दु:ख सहन करणाऱ्या आत्म्याला वेढले होते. क्रोधाने चमकणारी वीज जणू त्याच्यावरच कोसळत होती, तो वधस्तंभावर लटकलेला असताना. मग "येशूने मोठ्या आवाजात आरोळी मारून म्हटले, 'एलोई, एलोई, लमा सबख्थनी?' म्हणजे 'माझ्या देवा, माझ्या देवा, तू मला का सोडलेस?'" बाह्य अंधःकार तारणाऱ्याभोवती अधिक गडद झाला तसा अनेकांचे आवाज उमटले "स्वर्गाचा सूड त्याच्यावर आहे! देवाचा कोप त्याच्यावर ओतला जात आहे, कारण त्याने स्वतःला देवाचा पुत्र म्हटले!" ज्यांनी त्याच्यावर विश्वास ठेवला होता त्यांपैकी अनेकांनी त्याचा तो आक्रोश ऐकला. त्यांची आशा तुटली. जर देवाने येशूला सोडून दिले असेल, तर मग त्याच्या अनुयायांनी कोणावर विश्वास ठेवावा? (Desire of Ages, पृष्ठ 754)

अचानक वधस्तंभावरचा अंधःकार दूर झाला, आणि संपूर्ण सृष्टीत दणदणाट करणाऱ्या तुतारीसारख्या स्पष्ट आवाजात येशू ओरडला "पूर्ण झाले!" "हे बापा, मी माझा आत्मा तुझ्या हाती सोपवून देतो!" वधस्तंभाभोवती प्रकाशाचा प्रलय निर्माण झाले, आणि तारणाऱ्याचा चेहरा सूर्याप्रमाणे तेजस्वी झाला. मग त्याने आपले मस्तक छातीवर झुकविले आणि प्राण सोडले. (Desire of Ages, पृष्ठ 756.2)

तो आक्रोश, ज्याने अंधःकाराला भेदले आणि पित्याच्या हृदयाला स्पर्श केला, हाच आपला तारण आहे. वधस्तंभाभोवती झळकलेला तो प्रकाश हा नरकाच्या तळातून देवाकडून आपल्याला स्वीकृती मिळाल्याचा पुरावा आहे. त्याचा विजय आपला विजय आहे. त्याच्या मृत्यूने सैतानाची न्यायव्यवस्था उघडकीस आणली, आणि त्याच्या विश्वासाने, ज्याने आपल्या पापांच्या ढगाला भेदले, आपले तारण सिद्ध केले. हे तारण कसे सिद्ध झाले? त्याने विश्वास ठेवला की पिता अजूनही त्याला स्वीकारेल,

जरी त्याच्या अस्तित्वातील प्रत्येक तंतू म्हणत होता की ते अशक्य आहे.

हाच तो विश्वास होता जो अब्राहामामध्ये प्रकट झाला, जेव्हा त्याने आपल्या पुत्राचा बळी देण्याच्या विचाराने तीव्र यातनेत झुकूनही देवावर विश्वास ठेवला. तो अंध:कारात गेला तरी त्याने ठरविले की देव हे सर्व कल्याणासाठी कार्य करील आणि आपली वचने पाळील.

हा तोच विश्वास आहे जो त्या कनानी स्त्रीमध्ये दिसून आला, जेव्हा तिने येशूच्या शांततेला तोंड दिले, आणि जणू ती एक कुत्री आहे असा त्याचा संकेत तिला ऐकू आला. पापाने तिच्यापासून त्याचे मुख झाकले होते. कोणते पाप? यहूदी आणि कनानी लोकांतील जातीय द्वेष. या पापाने येशूचे मुख त्या स्त्रीपासून लपविले, तरीही तिच्यामध्ये असलेल्या येशूच्या आत्म्याने त्या अडथळ्याला भेदले, आणि तिने गौरवशाली शब्द उच्चारले

मत्तय १५:२६-२७ “त्याने उत्तर दिले, “मुलांची भाकर घेऊन ती घरच्या कुत्र्यांना घालणे हे ठीक नाही!” तिने म्हटले, “खरेच, प्रभूजी; तरी घरची कुत्रीही आपल्या धन्यांच्या मेजावरून पडलेला चुरा खातात.”

ख्रिस्त आपल्याला मृत्यूच्या भीतीतून मुक्त करतो

जेव्हा आदामाने पाप केले, तेव्हा त्याला सैतानाच्या निर्दय न्यायव्यवस्थेशी परिचय झाला अशी व्यवस्था ज्यामध्ये प्रत्येक अपराध्याला शिक्षा झालीच पाहिजे. आणि देवाने सांगितले होते की झाडाचे फळ खाल्ल्यास मरण येईल, म्हणून आदामला वाटले की देव नक्कीच त्याला ठार मारेल. त्यामुळे आदाम बंधनाच्या पिंजऱ्यात अडकला.

इब्री २:१५ “आणि जे मरणाच्या भयाने आयुष्यभर दास्याच्या बंधनात होते त्या सर्वांना मुक्त करावे.”

देवपुत्र सैतानाच्या निर्दय न्यायाच्या अंध:काराला भेदून मृत्यूच्या सामर्थ्याला तोडण्यासाठी आला. वधस्तंभावर तो त्या ठिकाणी खाली उतरला जिथे मनुष्य उभा होता. मनुष्य त्या ठिकाणी उभा होता जिथे तो

असा विश्वास ठेवतो की "माझा अपराध इतका मोठा आहे की त्याची क्षमा होऊ शकत नाही." ह्याच ठिकाणी देवपुत्राने आपला आत्मा पित्याच्या हाती सोपविला. हे करताना त्याने सैतानाचे राज्य खिळखिळे केले. येशूने, आपल्या तारणाऱ्याने या खोटेपणाचा भंग केला की पिता आपल्याला स्वीकारणार नाही. आणि म्हणून आपण वाचतो की

इब्री २:१४ "ज्या अर्थी 'मुले' एकाच रक्तमांसाची होती त्या अर्थी तोही त्यांच्यासारखा रक्तमांसाचा झाला, हेतू हा की, मरणावर सत्ता गाजवणारा म्हणजे सैतान, ह्याला मरणाने शून्यवत करावे,"

निर्दोष देवपुत्र वधस्तंभावर लटकलेला होता; त्याचे देह चाबकाने विदीर्ण झालेले; तो हाथ जो अनेकदा आशीर्वाद देण्यासाठी पुढे झाला होता, तो लाकडी क्रुसावर खिळलेला होता; ते पाय जे प्रेमाच्या सेवेसाठी अखंड चालले होते ते खिळ्यांनी झाडावर रोवलेली होते; ते राजेशाही मस्तक जे काट्यांच्या मुकुटाने भेदलेले होते; ते थरथरणारे ओठ जे दु:खाच्या आक्रोशासाठी उघडलेले. आणि त्याने जे काही सहन केले त्याच्या डोक्यातून, हातांतून, पायांतून वाहणारे रक्ताचे थेंब; त्याच्या शरीराला छिन्नविछिन्न करणाऱ्या यातना; आणि पित्याचे मुख लपल्यामुळे त्याच्या आत्म्यात भरलेली ती अवर्णनीय व्यथा हे सर्व मानवजातीतील प्रत्येक मुलाला सांगते: "देवपुत्राने हा अपराधाचा भार तुझ्यासाठी उचलला आहे; तुझ्यासाठीच त्याने मृत्यूच्या अधिराज्याला हरविले आणि स्वर्गराज्याचे दरवाजे उघडले." (Desire of Ages, पृष्ठ 755)

आपला स्वभाव स्वीकारून, ख्रिस्त त्या ठिकाणी उभा राहिला जिथे मनुष्य उभा आहे असा विश्वास ठेवत की देवाचा न्याय निर्दय आहे. आणि त्या ठिकाणाहून त्याने स्वतःला पित्याच्या हाती सोपविले, हे मान्य करत की आपल्या सर्व भावनांच्या विरोधात जरी असले तरी तो पित्याकडून स्वीकारला जाईल.

प्रिय प्रभु येशू, तू किती अद्भुत आहेस! तूच मार्ग, सत्य आणि जीवन आहेस. तू वधस्तंभावर सर्पाला उघड केलेस; तू त्याच्या निर्दय

न्यायव्यवस्थेला उघडे पाडलेस; आणि तू प्रकट केलेस की पिता आपल्याला स्वीकारण्यास सदैव तयार आहे.

वधस्तंभ देवाच्या सर्व न्यायांचे स्पष्टीकरण देतो

जेव्हा आपण वधस्तंभाचा अर्थ खऱ्या अर्थाने समजतो, तेव्हा अनेक अशा गोष्टी आपल्याला समजू लागतात ज्या पूर्वी कठोर आणि भयानक वाटत होत्या. वधस्तंभाचे गूढ इतर सर्व गूढांचा अर्थ स्पष्ट करते.

कालवरीवरून येणाऱ्या प्रकाशात देवाचे जे गुण पूर्वी आपल्याला भय आणि आदराने भरून टाकत होते, ते आता सुंदर आणि आकर्षक भासतात. दया, कोमलता आणि पितृप्रेम हे पवित्रता, न्याय आणि सामर्थ्य यांच्याशी एकत्र मिसळलेले दिसतात. जेव्हा आपण त्याच्या उंचावलेल्या सिंहासनाच्या तेजात त्याची महिमा पाहतो, तेव्हा त्याचा स्वभाव त्याच्या कृपामय स्वरूपात प्रकट होतो, आणि आपण पूर्वी कधीच न समजलेला त्या प्रेमळ संबोधनाचा खरा अर्थ जाणू लागतो तो म्हणजे “आपला पिता.” (The Great Controversy, पृष्ठ 652.1)

वधस्तंभाची कथा आपल्याला शिकवते की पाप हेच ते आहे जे नियमशास्त्राद्वारे मृत्यू कार्यरत करते. याचा अर्थ असा की पापी मनुष्य हा विश्वास ठेवत नाही की देव पाप क्षमा करतो. येशूने मृत्यूच्या अधिराज्याला हरविले, कारण तो त्या क्षेत्रात उभा राहूनही त्याने ठरविले की पिता त्याला स्वीकारेल यावर तो विश्वास ठेवेल. यामुळे देवाच्या स्वभावाबद्दलचा तो खोटा आरोप की देव निर्दय न्यायाधीश आहे पूर्णपणे तुटला. हे उघड झाले की पापच नाश करणारे आहे; पापामुळेच पित्याचे मुख लपले; आणि पापामुळेच हात पुढे करून क्षमेला विश्वासाने धरता आले नाही. पापानेच परूश्यांना येशूला दोषी ठरविण्यास प्रवृत्त केले; पापामुळेच पिलाताने यहूदी नेत्यांशी तडजोड केली; पापामुळेच यहूदाने त्याला धोका दिला; आणि

पापामुळेच येशू क्रुसावर लटकविला गेला.

मग हा खोटा विश्वास की आपला पिता निर्दय न्यायाधीश आहे अजूनही का टिकून आहे? कारण सैतान वधस्तंभाचा अर्थ उलटा करून दाखवतो, जणू ती देवाचीच कृती होती.

यशया ५३:३-४ “तुच्छ मानलेला, मनुष्यांनी टाकलेला, क्लेशांनी व्यापलेला व व्याधींशी परिचित असलेला असा तो पुरुष पाहून लोक तोंडे फिरवत व त्याला तुच्छ लेखत; आणि त्याला आम्ही मानले नाही. खरोखर आमचे व्याधी त्याने आपल्यावर घेतले, आमचे क्लेश त्याने वाहिले; तरी त्याला ताडन केलेले, देवाने त्याच्यावर प्रहार केलेले व त्याला पिडलेले असे आम्ही त्याला लेखले.”

वधस्तंभ आपल्याला पित्याचे अद्भुत प्रेम प्रकट करतो; परंतु पाप, नियमशास्त्राद्वारे, आपल्याला फसविते आणि आपण असा विश्वास ठेवू लागतो की देवाने आपल्या पापावरील कोप शमविण्यासाठी मृत्यूची मागणी केली. फक्त इतकेच नव्हे, तर देवाने स्वतः आपल्या पुत्रालाच ठार मारले, असा विचार मनात बसतो. यशया ५३ आपल्याला सांगते की आपण वधस्तंभाकडे अशाच प्रकारे पाहतो. जेव्हा आपण जुन्या करारातील देवाचे न्यायविधाने वाचतो आणि पापी लोकांना स्वतः देवाने ठार केले असे मानतो, तेव्हा आपण वधस्तंभाचा आपला समज प्रकट करतो. जेव्हा आपण मरणाऱ्यांना देवाने मारलेले आणि दु:ख दिलेले मानतो, तेव्हा आपण सैतानाशी सहमत होतो की देव निर्दय न्याय करतो, आणि जे त्याच्याविरुद्ध अपराध करतात त्यांच्यावर तो प्राणघातक शक्ती वापरतो. बायबलमधील प्रत्येक घटना, जिथे लोक देवाच्या न्यायाने मरण पावतात, तिथे आपण वधस्तंभावर लक्ष केंद्रित करण्यास बोलावले गेलो आहोत. पण असे का?

कारण फार थोडे लोक हे विचार करतात की पापामुळे आपल्या सृष्टीकर्त्याने किती दु:ख भोगले आहे. संपूर्ण स्वर्ग ख्रिस्ताच्या वेदनेत सहभागी झाला होता; पण ती वेदना त्याच्या मानवजातीतील प्रकटतेने सुरू

किंवा समाप्त झाली नाही. वधस्तंभ म्हणजे आपल्या बोथट संवेदनांना दिलेले एक प्रकटीकरण आहे की पापाने आरंभीपासूनच देवाच्या हृदयावर किती खोल वेदना कोरल्या आहेत. प्रत्येक चुकीचे पाऊल, प्रत्येक निर्दयतेचा कृत्य, आणि प्रत्येक वेळी मानवाने देवाच्या आदर्शाला गाठण्यात केलेले अपयश हे सर्व त्याला शोकाकुल करतात. जेव्हा इस्राएलवर त्या संकटांचा कहर ओढवला, जो देवापासून दुरावल्याचा निश्चीत परिणाम होता म्हणजे शत्रूंनी केलेले अधिपत्य, निर्दयता, आणि मृत्यू तेव्हा लिहिले आहे, "इस्राएलच्या दु:खामुळे त्याच्या आत्म्यास वेदना झाली." "त्यांच्या सर्व क्लेशांमध्ये तोही क्लेश पावला... आणि त्याने त्यांना उचलले, आणि प्राचीन काळी सर्व दिवस त्यांना वाहून नेले." (न्यायाधीश १०:१६; यशया ६३:९) (Education, पृष्ठ 263.1)

आपला पिता आणि प्रभु येशू कोणाचाही मृत्यू होवो अशी इच्छा बाळगत नाहीत. पापी लोक नष्ट होताना पाहणे त्यांच्यासाठी अत्यंत वेदनादायक आहे.

२ पेत्र ३:९ "कित्येक लोक ज्याला विलंब म्हणून म्हणतात तसा विलंब प्रभू आपल्या वचनाविषयी करत नाही, तर तो तुमचे धीराने सहन करतो; कोणाचा नाश व्हावा अशी त्याची इच्छा नाही, तर सर्वांनी पश्चात्ताप करावा अशी आहे."

आपण जसा न्याय करतो तसाच आपल्यावर न्याय होतो

सर्व लोक पश्चात्तापाकडे का येत नाहीत? कारण ते हेच मानत नाहीत की देव त्यांना क्षमा करू शकतो. हे नीट लक्षात घ्या जुन्या करारात जे शिक्षा झालेल्यांबद्दल आपले न्यायनिवाड्याचे विचार आहेत आणि शेवटी दुष्टांच्या मृत्यूबद्दल आपण जो न्यायाचा दृष्टिकोन ठेवतो, तोच दृष्टिकोन आपण स्वतःवर लागू करणार आहोत.

मत्तय ७:२ "कारण ज्या प्रकारे तुम्ही दोष काढाल त्या प्रकारेच तुमचे दोष

काढण्यात येतील आणि ज्या मापाने तुम्ही मापून द्याल त्याच मापाने तुम्हांला मापून देण्यात येईल.”

बायबलमधील सर्व त्या कथा जिथे लोकांवर न्यायाचा दंड आला, जर आपण त्या अशा प्रकारे वाचल्या की देवाने त्यांना क्षमेची संधी देणे थांबवले आणि त्यांना नष्ट करण्यासाठी दयेचा हात मागे घेतला, तर जेव्हा नियमशास्त्राद्वारे आपल्यावर पापाची जाणीव येईल, तेव्हा आपण स्वतःवर तसाच न्याय लावू.

कृपया हा मुद्दा चुकवू नका - देव आपल्याला पापाची जाणीव देतो त्यामुळे आपले तारण व्हावे म्हणून. जर आपण असा विश्वास ठेवला की देव एका टप्प्यावर क्षमेची देणगी मागे घेतो, तर आपण याकोबाच्या संकटकाळात टिकू शकणार नाही. आपली पापे आपल्याला चिरडून टाकतील जेव्हा ती आपल्यासमोर उघड होतील. आपण नियमशास्त्राद्वारे आपल्या पापी जीवनामुळे यातना भोगू; पण जे लोक असा विश्वास ठेवतात की दयेचा हात नेहमी पुढे केलेला आहे, त्यांच्यासाठी कधीही उशीर होत नाही ते आपल्या दोषारोपाच्या अंधःकाराला भेदून तारण प्राप्त करू शकतात. मी प्रार्थना करतो की तुम्ही या शब्दांचे गांभीर्य समजून घ्यावे, कारण तुम्ही त्यांना कशा प्रकारे प्रतिसाद देता यावरच तुमचे तारण किंवा विनाश ठरेल.

बायबल सांगते

स्तोत्र ८६:५ “हे प्रभू, तू उत्तम व क्षमाशील आहेस आणि तुझा धावा करणाऱ्या सर्वांवर विपुल दया करणारा आहेस.”

स्तोत्र १००:५ “कारण परमेश्वर चांगला आहे; त्याची दया सनातन आहे आणि त्याची सत्यता पिढ्यानपिढ्या टिकते.”

देवाची दया सनातन आहे. ती कधीही समाप्त होत नाही. ती फक्त त्यांच्यासाठी संपते जे तिच्यावर विश्वास ठेवत नाहीत.

स्तोत्र ८६:१३ “कारण माझ्यावर तुझी दया फार आहे; अधोलोकाच्या तळापासून तू माझा जीव उद्धरला आहेस.”

‘अधोलोकाचे तळ’ म्हणजे काय? ते तेच स्थान आहे जिथे तुम्हाला खात्री वाटते की तुम्हाला क्षमा मिळूच शकत नाही. पण जर तुम्ही विश्वास ठेवाल, तर देव तुम्हाला त्या ठिकाणाहूनही मुक्त करू शकतो.

प्रारंभीचा सारांश

आता आपण आतापर्यंत विचार केलेल्या गोष्टींचा सारांश पाहूया

१. नियमशास्त्र पापात असलेल्या मनुष्याला मृत्यूची आणि धार्मिकतेत असलेल्या मनुष्याला जीवनाची सेवा करते. (रोमकरांस ७:५-१३)

२. शारीरिक मनुष्य सैतानाच्या त्या खोट्या गोष्टीला मानतो की अपराधासाठी मृत्यूची शिक्षा झालीच पाहिजे आणि क्षमा मागणे निरर्थक आहे. (गलतीकरांस ३:१०)

३. नियमशास्त्र पाप दाखवते, म्हणजे दया प्रकट व्हावी म्हणून; पण शारीरिक मनुष्य दोषारोपाकडे निश्चित मृत्यूचा इशारा म्हणून पाहतो. (योहान १६:८; उत्पत्ती ४:१३ – काठावरची वचने)

४. देवाची दया सनातन आहे. (स्तोत्र १००:५) पापी मनुष्य स्वतःला मृत्यू आणि विनाशाच्या शिक्षेस पात्र ठरवितो. (रोमकरांस १:३२; उत्पत्ती ४:१३ – काठावरची वचने; गणना १४:२८)

५. ख्रिस्ताने वधस्तंभावर आपल्या मृत्यूद्वारे सैतानाच्या खोटेपणाला उघडे केले. मृत्युद्वारे त्याने मृत्यूच्या सामर्थ्यधाऱ्याला नष्ट केले. (इब्री २:१४)

६. ख्रिस्ताने आपली पापे स्वतःवर घेतली आणि पापी जसा मरतो तसा तो

मरण पावला, जेणेकरून हे प्रकट व्हावे की पापच मृत्यू निर्माण करते. (२ करिंथ ५:२१)

७. अधोलोकातील सर्वात वेदनादायक स्थितीत असताना ख्रिस्ताने स्वतःला पित्याच्या हाती सोपविले आणि त्यामुळे मृत्यूच्या अधिराज्याला चिरडून टाकले. (मत्तय २७:४६; लूक २३:४६)

८. मानवजात नैसर्गिकपणे वधस्तंभावरच्या न्यायाकडे देवाकडून थेट आलेला दंड म्हणून पाहते आणि सैतानाच्या निर्दय न्यायाच्या खोटेपणावरच विश्वास ठेवत राहते. (यशया ५३:३-४)

९. बायबलमधील सर्व न्यायाच्या कथा या वधस्तंभाचेच प्रकटीकरण आहेत, कारण ख्रिस्त मानवजातीच्या सर्व क्लेशांमध्ये स्वतः क्लेश पावला आहे. (यशया ६३:९) आणि आपण त्या कथांचा ज्या प्रकारे न्याय करतो, त्याच प्रकारे आपला न्याय केला जाईल. (मत्तय ७:२)

सोन्याच्या वासराच्या मूर्तिपूजेचे पाप आणि त्याची शिक्षा

चला आता आपण या तत्त्वांचा उपयोग जुन्या करारातील एका घटनेवर करूया.

निर्गम 32:26-28 तेव्हा मोशे छावणीच्या प्रवेशद्वारात उभा राहून म्हणाला, “परमेश्वराच्या पक्षाचा जो कोणी असेल त्याने माझ्याकडे यावे.” तेव्हा लेवी वंशातले सर्व लोक त्याच्याजवळ जमा झाले. तो त्यांना म्हणाला, “इस्राएलाचा देव परमेश्वर म्हणतो की, ‘तुम्ही प्रत्येकाने आपल्या कंबरेस तलवार लटकवावी आणि छावणीच्या ह्या प्रवेशद्वारापासून त्या प्रवेशद्वारापर्यंत चहूकडे फिरून आपले बंधू, सोबती व शेजारी ह्यांचा वध करावा.”’ मोशेच्या सांगण्याप्रमाणे लेवी वंशाच्या लोकांनी केले आणि त्या

दिवशी सुमारे तीन हजार लोक पडले.

आता “स्पिरिट ऑफ प्रॉफेसी” मधील या वचनांवरील टिप्पणी पहा:

मोशेने जे सर्वजण या मोठ्या मूर्तिपूजेच्या पापापासून मुक्त राहिले होते, त्यांना आपल्याकडे आपल्या उजव्या हाताच्या बाजूला येऊन उभे राहण्यास सांगितले; तसेच, जे या बंडात सहभागी झाले होते आणि ज्यांनी सोन्याच्या वासराची उपासना केली होती, पण आपल्या पापाबद्दल पश्चात्ताप करून, देवापासून इतक्या लवकर दूर गेल्याबद्दल खेद व्यक्त करत होते, त्यांना त्याच्या डाव्या हाताकडे उभे राहण्यास सांगितले. त्यावेळी एक मोठा समुदाय, विशेषतः मिश्र लोकांपैकी (ज्यांनी इस्राएलासोबत मिसरहून येताना साथ दिली होती), हेच होते ज्यांनी सोन्याच्या वासराचे बनविण्याचे षड्यंत्र रचले होते. ते आपल्या बंडात हट्टी राहिले आणि ना मोशेच्या उजव्या बाजूला, ना डाव्या बाजूला उभे राहिले. मग मोशेने आपल्या उजव्या हाताच्या बाजूला असणाऱ्यांना आज्ञा दिली की त्यांनी आपली तलवार घ्यावी आणि बाहेर जाऊन त्या बंडखोरांना ठार करावे, ज्यांना पुन्हा मिसरमध्ये परत जायचे होते. देवाच्या न्यायाची अंमलबजावणी केवळ त्याच लोकांनी करायची होती, ज्यांनी त्या मूर्तिपूजेच्या पापात कोणतीही भागीदारी घेतली नव्हती. त्याने आज्ञा दिली की त्यांनी “भावाला, मित्राला वा शेजाऱ्याला” कुणालाही वाचवू नये. ही कृती करणारे, जरी अत्यंत वेदनादायक कार्य करत होते, तरी ते आपल्या भावांवर देवाच्या न्यायाचा दंड अंमलात आणत होते आणि आपल्या वैयक्तिक भावनांविरुद्ध जाऊन हे कार्य केल्यामुळे, देव त्यांना आपले आशीर्वाद देईल. हे कार्य पार पाडून त्यांनी मूर्तिपूजेच्या या भयंकर अपराधाबद्दल आपली खरी भावना दर्शवली, आणि स्वतःला केवळ खऱ्या व एकमेव देवाच्या पवित्र उपासनेस अधिक खोलपणे समर्पित केले. (1SP 251, 252)

तो खरा सेनापती आता देवाच्या बाजूने उभा राहतो. तो परमेश्वराच्या उपस्थितीतून थेट आला होता, जिथे त्याने आपल्या चुकलेल्या लोकांवरील देवाचा कोप परत फिरावा म्हणून विनंती केली होती. आता त्याच्याकडे

दुसरे कार्य आहे देवाचा सेवक म्हणून, लोकांसमोर देवाचा सन्मान पुन्हा प्रस्थापित करणे, आणि त्यांना दाखवून देणे की पाप म्हणजे पाप आणि धार्मिकता म्हणजे धार्मिकता आहे. त्याला अहरोनाच्या भयंकर प्रभावाला प्रत्युत्तर देण्यासाठी कार्य करायचे आहे. "मग मोशे छावणीच्या प्रवेशद्वारात उभा राहून म्हणाला, 'परमेश्वराच्या बाजूने कोण आहे? तो माझ्याकडे येवो.' आणि लेवी वंशातील सर्व पुत्र त्याच्याकडे जमले. आणि त्याने त्यांना सांगितले, 'इस्राएलचा देव परमेश्वर असे म्हणतो प्रत्येकाने आपली तलवार कमरेला लावावी, आणि छावणीत फाटकापासून फाटकापर्यंत फिरावे; प्रत्येकाने आपल्या भावाला, आपल्या मित्राला आणि आपल्या शेजाऱ्याला ठार मारावे.' आणि लेवी वंशातील मुलांनी मोशेच्या आज्ञेप्रमाणे केले; आणि त्या दिवशी सुमारे तीन हजार माणसे ठार झाली. कारण मोशे म्हणाला, 'आज तुम्ही तुमच्या मुलावर, तुमच्या भावावर कृती करून स्वतःला परमेश्वराकरिता पवित्र केले आहे, म्हणजे आज तो तुम्हाला आशीर्वाद देईल.'"

येथे मोशेने खरी पवित्रीकरणाची व्याख्या केली देवाच्या आज्ञेचे पालन करणे, योग्यतेच्या बाजूने ठाम उभे राहणे, आणि देवाची इच्छा पूर्ण करण्यासाठी सर्वांत अप्रिय कर्तव्ये पार पाडण्याची तयारी दाखवणे. हे दाखवते की देवाचे दावे हे मित्रांच्या नात्यांपेक्षा किंवा निकटच्या नातेवाइकांच्या जीवनापेक्षा श्रेष्ठ आहेत. लेवी वंशातील लोकांनी अपराध आणि पापाविरुद्ध देवाचा न्याय अंमलात आणण्यासाठी स्वतःला देवाकरिता पवित्र केले. (Testimonies for the Church, खंड ३, पृष्ठ ३००-३०१)

काही मुख्य मुद्द्यांचा सारांश:

१. लोकांना त्यांच्या पापांसाठी पश्चात्तापाची संधी देण्यात आली होती.

२. मोठ्या समूहाने मोशेसोबत उभे राहण्यास नकार दिला. त्यांनी पश्चात्ताप केला नाही आणि क्षमा स्वीकारली नाही.

३. मोशेने ज्या लोकांनी मूर्तिपूजेत भाग घेतला नव्हता त्यांना आज्ञा दिली की त्यांनी आपली तलवार घ्यावी आणि भावनांचा विचार न करता बंडखोरांना ठार मारावे.

४. ही देवाकडून आलेली एक गंभीर शिक्षा होती.

५. हे एक वेदनादायक कार्य होते, पण ते केले असते तर त्यांना आशीर्वाद प्राप्त झाला असता.

६. याने खऱ्या पवित्रीकरणाची आणि देवावरील आज्ञाधारकतेची व्याख्या स्पष्ट झाली.

या कथेला दिली जाणारी नैसर्गिक प्रतिक्रिया म्हणजे या लोकांना देवाने मारले आणि क्लेश दिले. तसेच हे मानणेही सहज स्वाभाविक आहे की हे लोक मरणास पात्र होते, कारण त्यांनी केवळ खोट्या देवाची उपासना केली नाही, तर त्यांनी हट्टाने पश्चात्ताप करण्यास नकार दिला. नैसर्गिक न्याय सांगतो की देवाला त्यांना ठार मारावे लागले, राष्ट्र टिकवण्यासाठी दुसरा पर्याय नव्हता, कारण ते कोणत्याही परिस्थितीत नमणार नव्हते.

हे एक स्पष्ट आणि ठरलेले प्रकरण वाटते. या टप्प्यावर नैसर्गिकरीत्या असा निष्कर्ष काढला जाऊ शकतो की देव या हट्टी पाप्यांकडे एक जल्लाद म्हणून उभा राहिला, आणि जरी ते अप्रिय होते तरी ते करणे आवश्यक होते. तीन हजार लोक मरणे हे संपूर्ण राष्ट्र नष्ट होण्यापेक्षा चांगले, असे मानणे सोपे वाटते. (योहान ११:५०)

आपण कसे वाचतो?

तिसऱ्या देवदूताचा संदेश प्रचार करणाऱ्यांसाठी बायबलच्या अर्थ

लावण्याच्या बाबतीत मिलरच्या नियमांचे पालन करण्याचे निर्देश देण्यात आले आहेत.

तिसऱ्या देवदूताचा संदेश जाहीर करण्याच्या कार्यात जे लोक गुंतलेले आहेत, ते पवित्र शास्त्रांचा अभ्यास त्या “फादर मिलर” यांनी स्वीकारलेल्या त्याच पद्धतीने करीत आहेत. "Views of the Prophecies and Prophetic Chronology" या छोट्या पुस्तकात फादर मिलर यांनी बायबलचा अभ्यास आणि अर्थ लावण्यासाठी काही साधे, परंतु अत्यंत सुबोध आणि महत्त्वपूर्ण नियम दिले आहेत:

१. बायबलमध्ये मांडलेल्या विषयाशी संबंधित प्रत्येक शब्दाचा योग्य असा संदर्भ आणि परिणाम असला पाहिजे. २. संपूर्ण पवित्र शास्त्र आवश्यक आहे, आणि मन लावून अभ्यास केल्यास ते समजले जाऊ शकते. ३. शास्त्रात प्रकट केलेली कोणतीही गोष्ट त्या व्यक्तीपासून लपविली जाणार नाही जी श्रद्धेने मागते आणि शंका बाळगत नाही. ४. एखाद्या शिकवणीचा अर्थ समजून घेण्यासाठी त्या विषयाशी संबंधित सर्व शास्त्रवचने एकत्र आणा; आणि प्रत्येक शब्दाला त्याचा योग्य असा प्रभाव द्या. जर तुम्ही कोणत्याही विरोधाभासाशिवाय आपली भूमिका तयार करू शकत असाल, तर तुम्ही चुकीचे असू शकत नाही. ५. शास्त्र हे स्वतःच आपले स्पष्टीकरण देणारे आहे, कारण ते स्वतःच आपले नियम आहे. जर मी एखाद्या शिक्षकावर अवलंबून राहिलो आणि त्याने अर्थ लावण्यात अंदाज बांधला, किंवा त्याच्या पंथाच्या मतप्रणालीमुळे त्याला तसा अर्थ हवा होता, किंवा तो ज्ञानी म्हणून ओळखला जावा म्हणून तसे केले, तर मग त्याचा अंदाज, त्याची इच्छा, त्याची मतप्रणाली किंवा त्याचे ज्ञान हेच माझे नियम ठरतील आणि बायबल नाही.

वरील हे त्या नियमांपैकी काही भाग आहेत; आणि बायबलच्या अभ्यासात आपण सर्वांनी या मांडलेल्या तत्त्वांकडे लक्ष देणे उचित ठरेल. (Review and Herald, नोव्हेंबर २५, १८८४)

ख्रिस्ताच्या जीवनाने आणि मृत्यूच्या मोजपट्टीने मोजणे

आपण मिलरच्या अर्थ लावण्याच्या नियमांचे पालन करत नाही, जर आपण सर्व घटक एकत्र आणण्यापूर्वीच आपला निष्कर्ष काढतो. त्या सर्व घटकांपैकी दोन अत्यंत महत्त्वाचे भाग म्हणजे येशूचे जीवन आणि त्याचा मृत्यू. येशूचे जीवन आपल्याला देवाच्या न्यायांविषयी काय सांगते?

इब्री ७:२६ "असाच प्रमुख याजक आपल्याला असणे योग्य होते; तो पवित्र, निर्दोष, निर्मळ असून पापी जनांपासून वेगळा व आकाशाहून उंच करण्यात आलेला आहे."

यशया ५३:९ "त्याची कबर दुर्जनांच्या कबरांमध्ये नेमली होती आणि तो मेल्यावर धनवंताची कबर त्याला प्राप्त झाली; तथापि त्याने काही अधर्म केला नव्हता, त्याच्या मुखात काही कपट नव्हते."

"हेरोद आणि दुष्ट अधिकाऱ्यांनी त्या न्यायी व्यक्तीचा वध केला, पण ख्रिस्ताने कधीही कोणालाही ठार मारले नाही; आणि आपण छळाच्या आत्म्याचे मूळ याच ठिकाणी शोधू शकतो कारण जेव्हा लोकांना अंतःकरणाच्या स्वातंत्र्याची इच्छा असते, तेव्हा सैतानच छळाची प्रेरणा देतो." (Manuscript 62, 1886, परिच्छेद 64)

इब्री १३:८ "येशू ख्रिस्त काल, आज व युगानुयुग सारखाच आहे."

येशूने कधीही कोणालाही इजा पोहोचविली नाही. तो कधीही हिंसक नव्हता, आणि त्याने कधीही कोणाचा जीव घेतला नाही. आपण हे निश्चितपणे म्हणू शकतो की ख्रिस्त संपूर्ण शास्त्रात एकसारखाच आहे. मग ख्रिस्ताचे या जगात येण्याचे ध्येय काय होते?

"भल्याचा शत्रू असलेल्या सैतानाने माणसांची मने आंधळी केली, ज्यामुळे ते देवाकडे भयाने पाहू लागले. त्यांनी देवाला कठोर आणि क्षमा न करणारा म्हणून पाहिले. सैतानाने माणसांना असे पटवले की देवाचे मुख्य वैशिष्ट्य

म्हणजे कठोर न्याय असा न्यायाधीश जो अत्यंत कठोर आणि निर्दयी आहे, जो जणू काटेकोर सावकार आहे. त्याने सृष्टीकर्त्याचे चित्र असे रंगविले की जणू तो मत्सराने भरलेल्या नजरेने माणसांच्या चुका शोधत आहे, म्हणजे त्यांना न्यायाचा दंड देऊ शकेल. या अंध:छायेचे निर्मूलन करण्यासाठी आणि देवाचे अनंत प्रेम जगासमोर प्रकट करण्यासाठी येशू मनुष्यांमध्ये राहण्यासाठी आला. देवपुत्र स्वर्गातून आला की त्याने पित्याचे स्वरूप प्रकट करावे. 'कोणीही कधी देवाला पाहिले नाही; जो एकुलता एक पुत्र पित्याच्या कुशीत आहे, त्याने आपल्याला त्याचा परिचय करून दिला.' (योहान १:१८)" (Steps to Christ, पृष्ठ १०–११)

येशूच्या सर्वात सुंदर प्रार्थनेत आपण त्याला असे म्हणताना ऐकतो:

योहान १७:६ जे लोक तू मला जगातून दिलेस त्यांना मी तुझे नाव प्रकट केले; ते तुझे होते आणि तू ते मला दिलेस; आणि त्यांनी तुझे वचन पाळले आहे.

येशू पित्याचे नाव / स्वभाव प्रकट करतो

देवाचे नाव म्हणजे त्याचे गौरव, आणि त्याचा गौरव म्हणजे त्याचा स्वभाव.

यशया ४२:८ "मी परमेश्वर आहे; हे माझे नाम आहे; मी आपले गौरव दुसऱ्यास देऊ देणार नाही; मी आपली प्रशंसा मूर्तींना प्राप्त होऊ देणार नाही."

इब्री १:३ "हा त्याच्या गौरवाचे तेज व त्याच्या तत्त्वाचे प्रतिरूप असून आपल्या सामर्थ्याच्या शब्दाने विश्वाधार आहे, आणि [स्वतः आमच्या] पापांची शुद्धी केल्यावर तो उर्ध्वलोकी राजवैभवाच्या 'उजवीकडे बसला.'"

'ख्रिस्ताकडे वाटचाल' या पुस्तकात सांगितल्याप्रमाणे, येशू या पृथ्वीवर

आला तो पित्याचा पूर्ण स्वभाव प्रकट करण्यासाठी. येशूने फिलिप्पाला सांगितले

योहान १४:९ “येशूने त्याला म्हटले : “फिलिप्पा, मी इतका काळ तुमच्याजवळ असूनही तू मला ओळखत नाहीस काय? ज्याने मला पाहिले आहे त्याने पित्याला पाहिले आहे; तर ‘आम्हांला पिता दाखवा’ असे तू कसे म्हणतोस?’”

येशूने फिलिप्पाला स्पष्ट सांगितले की त्याने ख्रिस्ताच्या सेवाकार्याचे निरीक्षण केले असल्यामुळे त्याला पित्याचा स्वभाव अचूकपणे जाणून घेण्यासाठी आवश्यक असलेले सर्व काही दिसले आहे.

देवाने आपल्या लोकांसाठी करता येईल असे काहीही अपूर्ण ठेवले नाही. त्याने आपल्या पुत्राच्या स्वभावात आपल्या स्वतःच्या स्वभावाचे परिपूर्ण उदाहरण दिले आहे; आणि ख्रिस्ताच्या अनुयायांचे कार्य म्हणजे त्याच्या जीवनातील आणि स्वभावातील अद्वितीय उत्कृष्टतेकडे पाहून त्याच्या प्रतिमेत वाढत जाणे. जेव्हा ते येशूकडे पाहतात आणि त्याच्या प्रेमाला प्रतिसाद देतात, तेव्हा ते ख्रिस्ताचे प्रतिबिंब होतात. (Review and Herald, फेब्रुवारी १५, १८९८)

देवाचा संपूर्ण स्वभाव त्याच्या पुत्रामध्ये प्रकट झाला. (Signs of the Times, डिसेंबर ३०, १८८९)

सुसमाचारात प्रकट झालेले प्रेम, सन्मान आणि परिपूर्णता ही देवाच्या स्वभावाचीच मनुष्याला दिलेली ओळख आहे. ख्रिस्ताच्या स्वभावात दिसलेले न्याय, चांगुलपणा आणि दयाळुता या गुणांचा पुनरावृत्ती त्या सर्वांच्या जीवनात व्हावा जे सुसमाचाराच्या विशेषाधिकारांना स्वीकारतात. शब्दाचा अभ्यास करून आपण त्याला त्याच्या वास्तविक रूपात पाहावे; आणि त्याच्या दैवी परिपूर्णतेच्या दर्शनाने मोहित होऊन, आपण त्याच प्रतिमेत वाढत जावे. आपल्याला हे समजणे आवश्यक आहे की सुसमाचार हा परमेश्वराच्या गौरवाचे संपूर्ण प्रकटीकरण आहे. तोच तो आरसा आहे जो

परिवर्तित आत्म्यास देवाचा स्वभाव दाखवतो. देवाची प्रतिमा त्याच्या पुत्राच्या परिपूर्ण स्वभावात प्रकट झाली आहे, म्हणजे आपण समजू शकू की देवाच्या प्रतिमेत बनविले जाणे याचा अर्थ काय आहे आणि आपण काय होऊ शकतो, जर सतत त्याच्याकडे पाहून आपण स्वतःला "गौरवातुन गौरवाकडे" रूपांतरित होऊ देत असू. (Signs of the Times, फेब्रुवारी २४, १९०९)

ज्यांनी देवाच्या आशीर्वादाचा अनुभव घेतला आहे, त्यांनी सर्वांत कृतज्ञ व्यक्ती असले पाहिजे. त्यांनी देवाकडे कृतज्ञतेच्या शब्दांनी स्तुती करावी, कारण ख्रिस्त पापी देहाच्या स्वरूपात आला, आणि आपल्या देवत्वाला मानवत्वाने आच्छादित केले, जेणेकरून त्याने आपल्या स्वतःच्या स्वभावात देवाची परिपूर्णता जगासमोर आणावी. तो देवाला एक कठोर न्यायाधीश म्हणून नव्हे, तर एक प्रेमळ पिता म्हणून दाखविण्यासाठी आला. "देवाने जगावर एवढी प्रीती केली की, त्याने आपला एकुलता एक पुत्र दिला, अशासाठी की, जो कोणी त्याच्यावर विश्वास ठेवतो त्याचा नाश होऊ नये तर त्याला सार्वकालिक जीवन प्राप्त व्हावे." देव म्हणजे प्रेम आहे. हेच ते महान सत्य होते जे ख्रिस्त या जगात प्रकट करण्यासाठी आला. सैतानाने देवाच्या स्वभावाचे इतके विकृतीकरण केले होते की मनुष्य देवापासून दूर उभा राहिला होता; परंतु ख्रिस्त जगासमोर पित्याचे गुण प्रकट करण्यासाठी आला त्याच्या व्यक्तिमत्त्वाची खरी प्रतिमा दाखविण्यासाठी. "पित्याने मला जी आज्ञा दिली, त्याप्रमाणेच मी करतो." "ही आज्ञा मी माझ्या पित्याकडून घेतली आहे." पित्याला प्रकट करणे हेच ख्रिस्ताचे जगात येण्याचे उद्दिष्ट होते . (Signs of the Times, एप्रिल ११, १८९५, परिच्छेद २)

ख्रिस्ताने देवाच्या स्वभावाला उंचावले, त्याला सर्व स्तुती आणि श्रेय दिले, कारण त्याच्या पृथ्वीवरील संपूर्ण कार्याचा उद्देशच हा होता देवाचे स्वरूप उघड करून मनुष्याला योग्य स्थितीत आणणे. ख्रिस्तामध्ये लोकांसमोर पित्याची कृपामय दया आणि अतुलनीय परिपूर्णता प्रकट झाली. त्याच्या वधस्तंभावर जाण्यापूर्वीच्या प्रार्थनेत त्याने जाहीर केले "मी तुझे नाव प्रकट

केले आहे.” “मी पृथ्वीवर तुला गौरव दिला आहे; तू मला जे कार्य करण्यास दिले होते ते मी पूर्ण केले आहे.” जेव्हा त्याच्या कार्याचे उद्दिष्ट म्हणजे देवाचे जगाला प्रकटीकरण पूर्ण झाले, तेव्हा देवपुत्राने जाहीर केले की त्याचे कार्य संपन्न झाले आहे आणि पित्याचा स्वभाव मानवाला प्रकट झाला आहे. (Signs of the Times, जानेवारी २०, १८९०, परिच्छेद ९)

ख्रिस्ताचे पृथ्वीवरील ध्येय होते पित्याला प्रकट करणे आणि हा खोटा समज दूर करणे की देव कठोर आणि क्षमा न करणारा न्यायाधीश आहे. आपल्याला सांगितले गेले आहे की देवाचा न्याय आणि दया दोन्ही ख्रिस्ताच्या पृथ्वीवरील सेवाकार्यात प्रकट झाले. पित्याचा संपूर्ण स्वभाव त्या ३३ वर्षांत उघड झाला. एलन व्हाईट म्हणतात की, येशूने आपल्या पित्याच्या स्वभावाची खरी प्रतिमा दाखविली आणि हेच त्याचे या पृथ्वीवरील कार्य होते. त्याच्या प्रार्थनेत त्याने पित्याला म्हटले “तू मला जे कार्य करण्यास दिले होते ते मी पूर्ण केले आहे,” आणि ते कार्य होते की पिता कसा आहे हे पूर्णपणे प्रकट करणे.

येशूने आपल्या पित्याचे नाव म्हणजेच त्याचा स्वभाव संपूर्णपणे प्रकट केला. म्हणूनच बायबलमधील प्रत्येक कथा ही येशूच्या पृथ्वीवरील जीवनाच्या प्रकाशात समजली गेली पाहिजे. तो निर्दोष, अहिंसक होता आणि त्याने कधीच कोणाचा जीव घेतला नाही. ख्रिस्तामार्फत आपल्याला पित्याचे हेच प्रकटीकरण दिले गेले आहे.

येशूने संरक्षणासाठी तलवारीच्या वापराबद्दल काय सांगितले?

मत्तय २६:५२-५३ “तेव्हा येशू त्याला म्हणाला, “तुझी तलवार परत जागच्या जागी घाल, कारण तलवार धरणारे सर्व जण तलवारीने नाश पावतील. तुला असे वाटते काय की, मला माझ्या पित्याजवळ मागता येत नाही, आणि आताच्या आता तो मला देवदूतांच्या बारा सैन्यांपेक्षा अधिक पाठवून देणार नाही?’”

येशूने पेत्राला तलवार परत ठेवण्यास सांगितले, आणि त्याने आपले रक्षण

करण्यासाठी पित्यावर व त्याच्या देवदूतांवर विश्वास ठेवण्याचे ठरविले.

येशू न्यायाधीश म्हणून

येशूच्या जीवनातील न्यायाच्या उदाहरणांबद्दल काय? आपण काय पाहतो?

मत्तय २३:३१-३८ ह्यावरून तुम्ही संदेष्ट्यांचा घात करणाऱ्यांचे पुत्र आहात, अशी तुम्ही स्वतःविरुद्ध साक्ष देता. तेव्हा तुम्ही आपल्या पूर्वजांचे माप भरा. अहो सापांनो, सापांच्या पिलांनो, तुम्ही नरकदंड कसा चुकवाल? म्हणून पाहा, मी तुमच्याकडे संदेष्टे, ज्ञानी व शास्त्री ह्यांना पाठवतो; तुम्ही त्यांच्यातील कित्येकांना जिवे माराल व वधस्तंभावर खिळाल आणि कित्येकांना तुम्ही आपल्या सभास्थानांमध्ये फटके माराल व नगरोनगरी त्यांचा पाठलाग कराल; ह्यासाठी की, नीतिमान हाबेल ह्याच्या रक्तापासून वेदी व पवित्रस्थान ह्यांच्यामध्ये ज्याला तुम्ही जिवे मारले तो बरख्याचा पुत्र जखऱ्या ह्याच्या रक्तापर्यंत, सर्व नीतिमान लोकांचे जे रक्त पृथ्वीवर पाडण्यात आले आहे त्याचा दोष तुमच्यावर यावा. मी तुम्हांला खचीत सांगतो, ह्या सर्व गोष्टी ह्या पिढीवर येतील. यरुशलेमे, यरुशलेमे, संदेष्ट्यांचा घात करणारे व तुझ्याकडे पाठवलेल्यांना धोंडमार करणारे! जशी कोंबडी आपली पिले पंखांखाली एकवटते, तसे तुझ्या मुलांबाळांना एकवटायची कितीदा तरी माझी इच्छा होती, पण तुमची इच्छा नव्हती! पाहा, ‘तुमचे घर तुमच्यासाठी ओसाड सोडले आहे.’

यहूदी राष्ट्राच्या नेत्यांनी येशूला मसीहा म्हणून स्वीकारण्यास पूर्णपणे नकार दिला. या नकाराचा परिणाम असा झाला की संपूर्ण राष्ट्र देवाच्या निवडलेल्या लोकांच्या स्थानातून बाहेर पडण्याच्या धोक्यात आले. म्हणजेच या धर्मत्यागी नेत्यांमुळे संपूर्ण इस्राएल राष्ट्र संकटात होते. आता जर कधी तलवार वापरण्याची वेळ होती, तर हीच होती कारण येशूने

तलवार वापरली असती, तर कदाचित संपूर्ण राष्ट्र वाचले असते! तीन हजार किंवा त्याहून अधिक यहूदी नेते ठार मारले गेले तर संपूर्ण राष्ट्राचा नाश टळला असता हे 'योग्य' ठरले नसते काय? मग येशूने काय केले?

मत्तय २३:३४ "म्हणून पाहा, मी तुमच्याकडे संदेष्टे, ज्ञानी व शास्त्री ह्यांना पाठवतो; तुम्ही त्यांच्यातील कित्येकांना जिवे माराल व वधस्तंभावर खिळाल आणि कित्येकांना तुम्ही आपल्या सभास्थानांमध्ये फटके माराल व नगरोनगरी त्यांचा पाठलाग कराल;"

येशूने तलवार वापरली नाही. त्याऐवजी त्याने त्यांच्याकडे संदेष्टे आणि ज्ञानी लोक पाठविले, त्यांना विनविण्यासाठी, पण शेवटी, येशूने त्यांना त्यांच्या स्वतःच्या हट्टी मार्गावरच सोडले.

मत्तय २३:३८ "पाहा, 'तुमचे घर तुमच्यासाठी ओसाड सोडले आहे."

यहूदी लोकांनी स्वतःच आपली बेडी तयार केली; त्यांनी स्वतःसाठीच प्रतिशोधाचा प्याला भरला. राष्ट्र म्हणून त्यांच्यावर आलेल्या पूर्ण विनाशात, आणि जगभर पांगल्यानंतर आलेल्या सर्व दु:खांत, ते फक्त आपल्या स्वतःच्या हातांनी पेरलेले पीकच कापत होते. भविष्यवक्ता म्हणतो: "हे इस्राएला, तू स्वतःच तुझे विनाश केलेस." "कारण तू आपल्या अधर्मामुळे पडलास." (होशेय १३:९; १४:१) लोकांच्या दु:खांना अनेकजण देवाने थेट केलेली शिक्षा समजतात. अशा रीतीने महाफसवणूक करणारा सैतान आपले काम लपवतो. देवाच्या प्रेम व दयेच्या सातत्यपूर्ण नकारामुळे, यहूद्यांनी देवाचे संरक्षण स्वतःवरून हटवून घेतले, आणि सैतानाला त्यांच्यावर इच्छेनुसार राज्य करायला परवानगी मिळाली. यरूशलेमच्या विनाशात घडविलेल्या भयंकर क्रूरता ही सैतानाच्या सूडबुद्धीच्या सामर्थ्याची साक्ष देतात विशेषतः त्यांच्या बाबतीत जे त्याच्या नियंत्रणात स्वतःला देतात. (The Great Controversy, पृष्ठ ३५.३)

ख्रिस्ताच्या जीवनातील आणखी एक न्यायाचा दाखला म्हणजे मंदिराचे

शुद्धीकरण

योहान २:१३-१६ “मग यहूद्यांचा वल्हांडण सण जवळ आला व येशू वर यरुशलेमेस गेला. आणि मंदिरात गुरे, मेंढरे, कबुतरे विकणारे आणि सराफ हे बसलेले त्याला आढळले. तेव्हा त्याने दोऱ्यांचा एक कोरडा करून मेंढरे व गुरे ह्या सर्वांना मंदिरातून घालवून दिले. सराफांचा खुर्दाही ओतून टाकला व चौरंग पालथे केले. आणि तो कबुतरे विकणाऱ्यांना म्हणाला, “ही येथून काढून घ्या; माझ्या पित्याच्या घराची बाजारपेठ करू नका.”

हे उदाहरण येशू कसा न्यायदंड करतो याचे वर्णन करते. आपण "युगायुगाची आशा" मधील भाष्य पाहूया.

१. पापाविषयी जाणीव

मंदिराच्या अंगणातील पायऱ्यांवर उभे राहून येशू आपल्या भेदक नजरेने समोरील दृश्याकडे पाहतो. भविष्यवेधी दृष्टीने तो केवळ काही वर्षे नव्हे, तर संपूर्ण शतकांच्या पुढेही पाहतो. तो पाहतो की याजक आणि शासक गरजूंना त्यांच्या हक्कांपासून दूर ठेवतील आणि गरीबांना सुवार्ता सांगण्यास मनाई करतील. तो पाहतो की देवाचे प्रेम पाप्यांपासून लपवले जाईल आणि मनुष्य त्याच्या कृपेचा व्यापार करतील. हे दृश्य पाहताना त्याच्या चेहऱ्यावर रोष, अधिकार आणि सामर्थ्य अशा भावनांचे प्रतिबिंब उठते. (DA 157)

२. अंतःकरणातील विचार आणि हेतू उघड होतात व अपराधीपणामुळे शांतता पसरते

लोकांचे लक्ष त्याच्याकडे वेधले जाते. त्या अपवित्र व्यापारात गुंतलेल्या लोकांची नजर त्याच्या चेहऱ्यावर खिळून राहते. ते आपली दृष्टी त्याच्याकडून हटवू शकत नाहीत. त्यांना जाणवते की हा मनुष्य त्यांच्या मनातील अगदी गुप्त विचार व दडलेल्या हेतूंना उघड करतो. काही जण आपली चेहरे झाकण्याचा प्रयत्न करतात जणू त्यांच्या वाईट कृत्यांची नोंद त्यांच्या चेहऱ्यावरच लिहिलेली आहे आणि ती या शोधक नजरेसमोर उघड

झाली आहे.

गोंधळ थांबतो. खरेदी-विक्रीचा आवाज शांत होतो. शांतता एवढी गडद होते की ती पीडादायक वाटू लागते. एक आदरयुक्त भिती संपूर्ण सभेला वेढून टाकते. जणू ते देवाच्या न्यायासनासमोर उभे आहेत आणि आपल्या कृत्यांचा जबाब देत आहेत. ख्रिस्ताकडे पाहताना, त्यांना मानवाच्या वस्त्रांतून झळकणारी देवत्वाची झळक दिसते. स्वर्गाचा अधिपती तिथे उभा आहे जसा तो शेवटच्या दिवशी न्याय देताना उभा राहील; फरक इतकाच की त्या दिवशी त्याच्याभोवती असणारी महिमा येथे दिसत नाही, परंतु आत्मा वाचण्याचे सामर्थ्य येथेही तितकेच आहे. त्याची नजर जमावावर जाते आणि प्रत्येक व्यक्ती त्यात सामावली जाते. त्याचा देह उंचावलेला, आज्ञाधारक सन्मानाने झळकतो, आणि त्याचे मुख दैवी प्रकाशाने चमकते. (DA 157, 158)

३. पापी कृत्याविषयी स्पष्ट आज्ञा

तो बोलतो आणि त्याचा तोच स्वच्छ, कर्णधार करणारा आवाज, ज्याने सिनाय पर्वतावर याजक आणि शासक जे आज्ञांचे भंग करीत होते त्यांच्यासाठी असा नियम घोषित करत होता व मंदिराच्या कमानीतून त्याचा ध्वनी घुमत पसरतो: "ह्या वस्तू इथून काढून टाका; माझ्या पित्याचे घर व्यापाराचे घर बनवू नका." (DA 158.1)

४. पापावरील दोषारोप आणि निर्जीव वस्तूंवर वापरलेली विध्वंसक क्रिया या देवाच्या अप्रसन्नतेचे प्रकटीकरण आहेत.

हळूहळू पायऱ्या उतरून, आणि मंडपात प्रवेश करताना बनवविलेल्या दोऱ्यांच्या चाबकाला वर उचलून, येशू त्या व्यापार करणाऱ्यांना मंदिराच्या बाहेर निघून जाण्यास आज्ञा करतो. पूर्वी कधीही न प्रकट केलेल्या उत्साहाने आणि काटेकोरपणाने तो पैशांचा व्यवहार करणाऱ्यांच्या बाकडे उलथून टाकतो. नाणी संगमरवरी जमिनीवर आपटून किणकिणत पसरतात. कोणीही त्याच्या अधिकारावर प्रश्न करण्याचे धाडस करीत

नाही. कोणीही आपला अन्यायी लाभ गोळा करण्यासाठी थांबण्यास तयार नाही. येशू दोऱ्यांच्या चाबकाने कोणालाही मारत नाही; तरीही त्याच्या हातातील तो साधा चाबूक जणू प्रज्वलित तलवारीसारखा भासतो. मंदिराधिकारी, लाभाच्या व्यवहारात गुंतलेले याजक, दलाल आणि गुरे-विक्री करणारे व्यापारी त्यांची मेंढरे आणि बैलांसह सर्वजण त्याच्या उपस्थितीतील दोषारोपाच्या भावनेपासून पळून जाण्याच्या एकमेव उद्देशाने धावत सुटतात. (Desire of Ages, पृष्ठ १५८.२)

५. लोक क्षमा मागण्याऐवजी पळून जातात.

त्याच्या दैवत्वाच्या छायेखाली आल्याची भावना मनांत दाटल्यामुळे भीतीची लाट जनसमुदायावर पसरते. फिकट चेहऱ्यांवरून शेकडोजण भीतीच्या आरोळ्या काढतात. अगदी शिष्यही थरथर कापतात. येशूचे शब्द आणि त्याचे वागणे जे त्याच्या नेहमीच्या शांत स्वभावापेक्षा पूर्णपणे वेगळे होते पाहून ते थक्क होतात. (Desire of Ages, पृष्ठ १५८.३)

येशू लोकांवर कोणतीही हिंसा करत नाही. नियमशास्त्राद्वारे त्यांना पापाची जाणीव होते. परंतु पश्चात्तापासाठी त्याच्याकडे वळण्याऐवजी, ते दयेविना न्यायाच्या मानवी समजुतीमुळे पळून जातात. येशू त्यांच्या हृदयांचे शुद्धीकरण करू इच्छित होता, पण त्यांनी पश्चात्ताप नाकारला आणि ते दूर पळाले म्हणून फक्त शारीरिक मंदिर शुद्ध झाले. पापाने त्यांना नियमशास्त्राद्वारे फसविले. तरीसुद्धा एकाही व्यक्तीला येशूने ठार केले नाही किंवा हिंसकपणे स्पर्श केला नाही. मंदिर शुद्धीकरण हे दाखवते की पिता कसा न्याय करतो कारण ख्रिस्ताने पित्याचे स्वरूप प्रकट केले.

याचे आणखी एक उदाहरण म्हणजे अंजिराच्या झाडाला दिलेला शाप.

मत्तय २१:१९-२० "आणि वाटेवर अंजिराचे एक झाड होते ते पाहून तो त्याच्याजवळ गेला; पण पानांशिवाय त्याला त्यावर काही मिळाले नाही. मग त्याने त्याला म्हटले, "ह्यापुढे तुला कधीही फळ न येवो." आणि ते अंजिराचे झाड ताबडतोब वाळून गेले. हे पाहून शिष्यांनी आश्चर्य करून

म्हटले, “अंजिराचे झाड लगेच कसे वाळून गेले?”

अंजिराच्या झाडाची घटना हे न्यायाचे एक उदाहरण होते.

ख्रिस्ताने अंजिराच्या झाडाला शाप दिल्यामुळे शिष्य चकित झाले. ही कृती त्याच्या स्वभावाशी आणि त्याने केलेल्या कार्यांशी विसंगत वाटत होती. त्यांनी त्याला वारंवार म्हणताना ऐकले होते की तो जगावर दोषारोप करण्यासाठी आलेला नाही, तर जगाला त्याच्यामार्फत तारण मिळवे म्हणून आला आहे. त्यांना त्याची ही वचनेही आठवली: “मनुष्यापुत्र मनुष्यांचे जीव नष्ट करायला नव्हे, तर त्यांना तारण द्यायला आला आहे.” (लूक ९:५६) त्याने जे चमत्कार केले ते नेहमी उपचार, पुनर्स्थापन आणि उद्धार यासाठीच होते कधीही विध्वंस करण्यासाठी नव्हते. शिष्यांनी त्याला नेहमीच उपचारक, उद्धारकर्ता म्हणूनच पाहिले होते. म्हणून हा प्रसंग एकाकी उभा होता; वेगळा. “या कृतीचे उद्दिष्ट काय?” असा प्रश्न त्यांनी विचारला. (Desire of Ages, पृष्ठ ५८२.२)

देव “दयेत आनंद मानतो.” “मी जिवंत आहे प्रभू परमेश्वर म्हणतो दुष्टाच्या मृत्यूत मला आनंद नाही.” (मिखा ७:१८; यहेज्केल ३३:११) त्याच्यासाठी विध्वंसाचे कार्य आणि न्यायाच्या शिक्षा देणे हे “विचित्र कार्य” आहे. (यशया २८:२१) पण भविष्यात पापाच्या मार्गाचा शेवट काय आहे हे दयेमुळे आणि प्रेमामुळेच तो मानवास उघड करतो. (Desire of Ages, पृष्ठ ५८२.३)

अंजिराच्या झाडाला दिलेला शाप हा प्रत्यक्ष कृतीद्वारे सांगितलेला दृष्टांत होता. ख्रिस्ताच्या समोर दर्पाने उभे असलेले ते निष्फळ झाड हे यहूदी राष्ट्राचे प्रतिक होते. तारणाऱ्याला आपल्या शिष्यांना इस्राएलाच्या नाशाचे कारण आणि निश्चितता स्पष्ट करायची होती. या हेतूसाठी त्याने त्या झाडाला नैतिक प्रतीकात्मकता दिली आणि त्याला देवाच्या सत्याचा प्रवक्ता बनविले. (Desire of Ages, पृष्ठ ५८२.४)

अंजिराचे झाड हे न्यायाचे अत्यंत महत्त्वाचे प्रतिक आहे. येशूने शिष्यांना

सांगितले असते की कुऱ्हाडी आणि तलवारी घेऊन झाड छाटून टाका, किंवा त्याच्या फांद्या मोडून आग लावा, किंवा धरती फाडून झाड गिळून टाको तर तेही त्याच अधिकाराने झाले असते. परंतु येशूने तसे केले नाही. त्याने फक्त बोलले आणि झाडातील "पाणी" काढून घेण्यात आले, ज्यामुळे ते झाड वाळून गेले. पाणी हे पवित्र आत्म्याचे प्रतिक आहे आणि झाडातून पाणी काढून घेणे म्हणजे पाप्यावरून देवाचा आत्मा मागे घेण्याचे प्रतीक आहे. मंदिराचे शुद्धीकरण आणि अंजिराच्या झाडाला दिलेला शाप या दोन घटनांमध्ये आपण देवाचा न्याय त्याच्या पुत्रामध्ये प्रकट झाल्याप्रमाणे पाहतो. भविष्यवाणीचा आत्मा स्पष्ट सांगतो की ही कृती विध्वंसाच्या कार्यात एकटी उभी होती. म्हणजेच हा दृष्टांत दाखवतो की देव कसा नाश करतो म्हणजे तो आपला आत्मा मागे घेतो.

आता आपण पुन्हा सोन्याच्या वासऱ्याच्या कथेकडे वळूया आणि काही आणखी महत्त्वाचे मुद्दे विचारात घेऊया. सर्वात गंभीर प्रश्न असा की लेवी वंशाचे लोक जेव्हा त्या ३००० पुरुषांना ठार करत होते, तेव्हा ते देवाच्या आत्म्याने परिपूर्ण होते काय? लेवी लोक नवीन करारात होते की जुन्या करारात? काही आठवड्यांपूर्वी सर्व इस्राएली लोकांनी काय म्हटले होते?

निर्गम २४:७ "मग त्याने कराराचा ग्रंथ घेऊन लोकांना वाचून दाखवला; ते ऐकून ते म्हणाले, "जे काही परमेश्वराने सांगितले आहे ते सर्व आम्ही करू आणि त्याच्या आज्ञेत राहू.'"

देवाने जेव्हा मिसरमध्ये इस्राएलला नवीन कराराची देणगी दिली, तेव्हा त्यांची एकमुखी प्रतिक्रिया काय होती?

निर्गम ६:८-९ "आणि जो देश अब्राहाम, इसहाक व याकोब ह्यांना देण्याची शपथ हात उभारून मी वाहिली होती त्यात मी तुम्हांला नेईन आणि तो तुम्हांला वतन करून देईन; मी परमेश्वर आहे."' मोशेने हे सारे इस्राएल लोकांना सांगितले; पण ते आपल्या मनाच्या संतापामुळे आणि बिकट दास्यामुळे मोशेचे ऐकेनात."

इस्राएलापैकी कोणीही देवाच्या वचनांवर विश्वास ठेवला नव्हता. इस्राएलाच्या तक्रारी, कुरकुरी आणि बंडखोरीपासून लेवी लोक वेगळे होते असा कुठलाही नोंदवलेला पुरावा नाही. ते धार्मिक होते असा कोणताही पुरावा नाही. ते सर्वजण जुन्या करारात होते जे “मृत्यूचे कार्य” आहे. म्हणून लेवी लोक देखील त्या संदर्भातच वागत होते.

आणखी एक महत्त्वाचा प्रश्न विचारला पाहिजे तो म्हणजे इस्राएलला तलवारी उचलण्याची आज्ञा का देण्यात आली? येशूने पेत्राला तलवार म्यानात ठेवण्यास सांगितले होते. मग येशू लेवी लोकांना तलवार घेऊन आपल्या भावांचा वध करण्याची आज्ञा का देईल? शास्त्रात भौतिक तलवारीचा प्रथम उल्लेख कुठे आढळतो?

उत्पत्ती २७:४० “तू आपल्या तलवारीने जगशील, व आपल्या भावाचे दास्य करशील. तरी असे घडून येईल की तू अनावर होशील, तेव्हा तू आपल्या मानेवरचे त्याचे जू उडवून देशील.”

इसहाकाने एसावाला सांगितले की तो तलवारीवर जगेल. एसावाने कधीही नवीन करार स्वीकारला नाही. त्याने आपले संपूर्ण जीवन जुन्या करारात जगले. जुना करार म्हणजे तलवारीवर जगणे.

मग येशूने लेवी लोकांना मूर्तिपूजकांचा वध करण्याचा आदेश का दिला? पुन्हा आपण ख्रिस्ताच्या शब्दांकडे येतो:

मत्तय 7:2 “कारण ज्या प्रकारे तुम्ही दोष काढाल त्या प्रकारेच तुमचे दोष काढण्यात येतील आणि ज्या मापाने तुम्ही मापून द्याल त्याच मापाने तुम्हांला मापून देण्यात येईल.”

मृत्यूच्या सेवेखाली असलेल्या नियमाचा हेतू म्हणजे पाप विपुल होणे. याचा अर्थ असा की मनुष्य जे काही विचार करत असतो, नियम त्या विचाराची तीव्रता वाढवते आणि त्याला प्रकाशात आणते. या बाबतीत पवित्रशास्त्र पुन्हा आपले कशाकडे लक्ष वेधते ते पाहा:

यहेज्केल 20:25 “तेव्हा जे चांगले नाहीत असे नियम मी त्यांना दिले, ज्यांनी ते जगायचे नाहीत असे निर्णय त्यांना दिले.”

आपला स्वर्गीय पिता चांगला असताना तो चांगले नसलेले काही कसे देऊ शकतो का? उत्तर असे आहे की तो आपल्याला आपल्या स्वतःच्या न्यायाने न्याय होऊ देतो. जेव्हा देवाची प्रजा त्याच्या आज्ञांपासून दूर जाते, तेव्हा सैतानाच्या निर्दयी न्यायव्यवस्थेला प्रकट होण्याची मुभा मिळते. ही न्यायव्यवस्था चांगली नाही; पण माणसांचे पाप त्यांच्या स्वतःच्या पापीपणाने दंडित व्हावेत म्हणून देव तिला येऊ देतो.

इस्राएलाच्या मुलांबद्दल प्रभू म्हणाला: “कारण त्यांनी माझे न्याय अंमलात आणले नाहीत, माझ्या आज्ञांचा तिरस्कार केला, माझ्या शबाथ दिवसाचा अपमान केला आणि त्यांची दृष्टी त्यांच्या पित्यांच्या मूर्तींकडे होती; म्हणून मी त्यांना चांगले नसलेले नियम आणि ज्यांनुसार ते जगू शकणार नाहीत असे न्याय दिले.” सततच्या अवज्ञेमुळे, परमेश्वराने आपल्या नियमाच्या उल्लंघनाला अशा शिक्षा जोडल्या ज्या अपराध करणाऱ्यासाठी चांगल्या नव्हत्या, किंवा ज्यांनुसार त्याला आपल्या बंडखोरीत जगता येणार नव्हते. (1SP 265.2)

"मिसराचे देव स्वर्गातून आलेल्या विजेसारखे" या पुस्तकात आपण पाहिले की लोकांना दगड मारून ठार करण्याचा आदेश हा मूळतः मिसरी प्रथा होती (निर्गम 8:26) जी इस्राएल लोकांनी स्वीकारली (निर्गम 17:4), आणि नंतर ती तोराहमध्ये समाविष्ट झाली (लेवीय 20:27). का? कारण जसे त्यांनी न्याय केला तसेच त्यांच्यावर न्याय झाला. जेव्हा मनुष्य नवीन करारात येऊन करुणेने न्याय व्हायला तयार होत नाही, तेव्हा ते जुन्या कराराखाली राहतात जिथे त्यांना त्यांच्या स्वतःच्या न्यायानेच न्याय मिळतो. मग हे देवाने आज्ञा दिल्यासारखे का मांडलेले आहे? कारण नियम येतो की पाप अधिक प्रकट व्हावे. जेव्हा माणूस आपल्या देहधारी, शारीरिक स्थितीत देवाचे वचन ऐकतो, तेव्हा तो नियमामध्ये स्वतःचाच चेहरा पाहतो.

याकोब १:२२-२३ वचनाप्रमाणे आचरण करणारे असा, केवळ ऐकणारे असू

नका; अशाने तुम्ही स्वतःची फसवणूक करता. कारण जर कोणी वचन नुसते ऐकून घेतो व त्याप्रमाणे आचरण करत नाही, तर तो आरशात आपले शारीरिक मुख पाहणाऱ्या माणसासारखा आहे;

जुन्या करारातील मनुष्य स्वतःला फसवतो जसे नियमशास्त्राद्वारे पाप आपल्याला फसवते आणि मारते. देव ह्यासाठी का परवानगी देतो? तो आपल्या स्वतःच्या विचारसरणीला आपला न्याय करू देतो आणि नंतर आपल्याला नवीन करारात आमंत्रित करून दया देतो. दगडावर लिहिलेले मृत्यूचे सेवाकार्य आपल्याला निंदा आणि मृत्यू सांगते. या ठिकाणी जर आपण देवाकडे वळलो आणि विश्वास ठेवला की तो आपल्याला मदत करेल, तर आपण नवीन करारात येऊ शकतो. जर आपण विश्वास ठेवला नाही की तो आपल्याला मदत करेल तर आपण आपल्या स्वतःच्या निर्णयानुसार मरतो.

अब्राहामाला आपल्या पुत्राला मारण्याची आज्ञा

ही विचारधारा स्पष्ट करण्यासाठी इसहाकाचा बळी देण्याच्या आज्ञेकडे पाहूया.

उत्पत्ति २२:१–२ “ह्या गोष्टी घडल्यावर असे झाले की देवाने अब्राहामाला कसोटीस लावले; त्याने ‘अब्राहामा’, अशी हाक मारली, तेव्हा अब्राहाम म्हणाला, “काय आज्ञा?” देव म्हणाला, “तुझा पुत्र, तुझा एकुलता एक प्रिय इसहाक ह्याला घेऊन मोरिया देशात जा आणि मी तुला सांगेन त्या डोंगरावर त्याचे होमार्पण कर.”

अब्राहामाची अशी परीक्षा का झाली?

देवाने अब्राहामाला विश्वासाचा पिता म्हणून बोलावले होते, आणि त्याचे जीवन पुढील पिढ्यांसाठी विश्वासाचे आदर्श उदाहरण ठरावे अशी देवाची

इच्छा होती. परंतु त्याचा विश्वास परिपूर्ण नव्हता. सारा ही त्याची पत्नी आहे हे लपवून त्याने देवावरील अविश्वास दाखवला होता, आणि हागारेशी विवाह करून पुन्हा तोच अविश्वास व्यक्त झाला. त्याला सर्वोच्च आध्यात्मिक पातळीवर पोहोचवण्यासाठी, देवाने त्याला आणखी एक परीक्षा दिली इतकी जवळची आणि कठोर की मानवाला कधीही दिलेल्या परीक्षांमध्ये ती अतिशय कठीण होती. (Patriarchs and Prophets, पृष्ठ 147)

अब्राहामाकडून मागितलेला बळी हा केवळ त्याच्या स्वतःच्या भल्यासाठी नव्हता, किंवा फक्त पुढील पिढ्यांच्या हितासाठीही नव्हता; तर तो स्वर्गातील निष्पाप, पापरहित बुद्धिमान प्राणी आणि इतर जगांसाठीही शिकवणीचा धडा होता. ख्रिस्त आणि सैतान यांच्यातील वादविवादाचे क्षेत्र ज्यावर तारणाची योजना उलगडली जाते ते संपूर्ण विश्वासाठी धडा देणारे ग्रंथ आहे. देवाच्या वचनांबद्दल अब्राहामाने दाखवलेल्या विश्वासाच्या कमतरतेमुळे, सैतानाने देवदूतांपुढे आणि देवापुढेही त्याच्यावर असा आरोप केला की त्याने कराराच्या अटी पूर्ण केल्या नाहीत, आणि त्यामुळे तो त्या आशीर्वादांसाठी अयोग्य आहे. देवाला आपल्या सेवकाची निष्ठा संपूर्ण स्वर्गापुढे सिद्ध करायची होती हे दाखवण्यासाठी की परिपूर्ण आज्ञाधारकपणा याहून काहीही कमी स्वीकार्य नाही आणि स्वर्गिय देवदूतांपुढे तारणाची योजना अधिक स्पष्टपणे उलगडण्यासाठी. (Patriarchs and Prophets, पृष्ठ 154)

अब्राहामाच्या हृदयात अजूनही अविश्वासाचे काही अवशेष होते, ज्यांना दूर करणे आवश्यक होते. अब्राहामाला अशी भीती वाटत होती का की देव त्याच्याकडून त्याचा मुलगा समर्पित करण्याची मागणी करेल? अब्राहामाला मानवी बळीच्या प्रथेबद्दल माहिती होती काय?

“त्या वेळी तो कनान देशात होता.” अब्राहामाने आपल्या आशेच्या ध्येयापर्यंत पोहोचून एक देश शोधला, परंतु तो परदेशी लोकांनी व्यापलेला होता आणि मूर्तिपूजेमुळे भरून गेलेला होता. दाट झाडांच्या वनांत खोट्या

देवतांसाठी वेद्या उभारल्या होत्या, आणि आजूबाजूच्या उंच टेकड्यांवर मानवी बळी अर्पण केले जात होते. तो देवाच्या वचनाला धरून राहिला, परंतु त्याने आपले तंबू टाकताना त्याच्या मनात चिंताजनक भीती होती. (Patriarchs and Prophets, पृष्ठ 128)

कदाचित अब्राहामाला फक्त इतकीच भीती होती की त्याच्या मुलाला काहीतरी अपघात होईल. कोणत्याही परिस्थितीत, इसहाकवर काहीतरी घडेल अशी भीती ही प्रत्यक्षात अशीच भीती होती की देव त्याच्यावर दिलेले वचन पूर्ण करणार नाही. ही बाब ईयोबाच्या अनुभवासारखी होती काय?

ईयोब ३:२५ “मला कशाचीही भीती वाटली तर तेच माझ्यावर येते. कशानेही मला थरकाप झाला तर ते माझ्यावर येते.”

अब्राहामाला आपल्या पत्नीस ही आज्ञा सांगण्यास भय वाटले यावरून असे सुचते की त्याला खात्री नव्हती की तो आपला मुलगा परत आणेल की नाही. बलिदानाच्या स्थळी जाण्यासाठीच्या काही दिवसांच्या प्रवासात अब्राहामाने आपल्या शंका-कुशंका यांच्याशी संघर्ष केला, आणि शेवटी आत्मसमर्पण करून देवावर पूर्ण विश्वास ठेवला.

लक्षात ठेवा, जुन्या कराराचे कार्य म्हणजे आपल्या पापी स्वभावाची प्रतिमा आरशात दाखवणे. अब्राहामाच्या भविष्यातील सर्व आशा इसहाकच्या जीवनावर अवलंबून असल्यामुळे, त्याला आपल्या मुलाच्या भविष्याविषयी भीती वाटली असती आणि देवाने त्याला या भीतीवरच परिक्षा केली की तो देवावर विश्वास ठेवेल का. जर अब्राहामाने देवावर पूर्ण विश्वास ठेवला असता, तर त्याला ही परीक्षा कधीच आली नसती. नियम त्या गोष्टींचे प्रतिबिंब दाखवू शकत नाहीत ज्या अस्तित्वातच नाहीत.

यासारखीच परीक्षा आपण शलमोन आणि दोन स्त्रियांच्या कथेत पाहतो:

१ राजे ३:२५–२६ "राजा म्हणाला, “ह्या जिवंत मुलाचे कापून दोन तुकडे

करा, अर्धा हिला द्या आणि अर्धा तिला द्या.” तेव्हा ज्या बाईचे ते जिवंत मूल होते तिची आतडी आपल्या मुलग्यासाठी तुटून ती राजाला म्हणाली, “माझे स्वामी, जिवंत मुलगा तिला द्या, पण त्याला मारून टाकू नका.” दुसरी स्त्री म्हणाली, “तो न माझा न तुझा, त्याचे दोन भाग करा.”

तलवार वापरण्याची आज्ञा हृदयात काय आहे ते प्रकट करते. शलमोनाने मुलाला तलवारीने मारण्याची आज्ञा दिली जेणेकरून तो दोन्ही मातांच्या हृदयात काय आहे ते प्रकट करू शकेल, त्याचप्रमाणे देवाने अब्राहामाला त्याच्या मुलाला मारण्याची आज्ञा दिली जेणेकरून तो त्याच्या हृदयात काय आहे ते प्रकट करू शकेल.

पापाने पापाची शिक्षा करणे

दुसऱ्या स्तरावर पाहिले तर, हा न्याय अब्राहामाच्या स्वतःच्या न्यायानुसार देवाकडूनच आला होता. अब्राहामाने आपला पुतण्या लोटचा बचाव करण्यासाठी तलवार उचलली होती, आणि ज्याप्रमाणे त्याने तलवारीने जगले, त्याचप्रमाणे आता त्याला आपल्या पुत्राला अर्पण करताना तलवारीने परीक्षा दिली जात होती. म्हणून ही आज्ञा कोणत्याही संदर्भाशिवाय दिली गेली नव्हती. एलेन व्हाईट यांचे शब्द पहा:

“सैतान त्याच्या जवळ होता, त्याला सुचवण्यासाठी की त्याची फसवणूक झाली असली पाहिजे, कारण दैवी नियम म्हणतो, ‘तू खून करू नकोस,’ आणि ज्याला देवाने एकदा मनाई केली आहे तेच तो त्याच्याकडून मागेल हे अशक्य होते.” (Patriarchs and Prophets, पृष्ठ 148)

जर हे वचन इसहाकाद्वारे पूर्ण होणार असेल, तर त्याला कसा मृत्यू देऊ शकतो? अब्राहामाला अशी परीक्षा आली की कदाचित तो भ्रमात असेल, असे त्याला वाटू लागले. आपल्या शंका आणि वेदना यांमध्ये तो भूमीवर नतमस्तक झाला आणि यापूर्वी कधीही न केलेल्या तीव्रतेने देवाकडे

विनवणी करू लागला की जर त्याला ही भयंकर जबाबदारी पार पाडावीच लागणार असेल, तर या आज्ञेची काही तरी पुष्टी द्यावी. त्याला आठवले की देवाने सदोम नाश करण्याचा आपला उद्देश त्याला सांगण्यासाठी देवदूत पाठवले होते; आणि याच इसहाकाबद्दलचे वचन देखील त्यांनी दिले होते. त्यामुळे तो त्या ठिकाणी गेला जिथे त्याने पूर्वी अनेक वेळा स्वर्गीय संदेशवाहकांना भेटले होता, या आशेने की ते पुन्हा भेटतील आणि काही पुढील दिशा देतील; परंतु त्याच्या मदतीस कोणीही आले नाही. अंधार जणू त्याला वेढून टाकत होता; पण देवाची आज्ञा त्याच्या कानांमध्ये सतत घुमत होती: “आता तुझा मुलगा, तुझा एकुलता एक मुलगा इसहाक, ज्यावर तू प्रेम करतोस, त्याला घे…” ही आज्ञा पाळलीच पाहिजे, आणि त्याने विलंब केला नाही. पहाट जवळ येत होती, आणि त्याला आपल्या प्रवासाला निघणे आवश्यक होते. (Patriarchs and Prophets, पृष्ठ 148, परिच्छेद 3)

ही बाब अत्यंत महत्त्वाची आहे. जेव्हा देवाने अब्राहामाला आपल्या मुलाचा वध करण्याची आज्ञा देऊन त्याची परीक्षा घेतली, तेव्हा देवाने त्याच्याकडून एखादी मनमानी गोष्ट मागितली काय? नाही. ती नेमकी अब्राहामाच्या त्या कमकुवत भागाशी संबंधित होती ज्या ठिकाणी तो भयभीत होता आणि जिथे तो देवावर पूर्ण विश्वास ठेवत नव्हता. अब्राहामाला संपूर्णपणे नवीन करारात आणण्यासाठी, देवाला त्याला जुन्या करारात भेटणे आवश्यक होते जिथे त्याच्या पापाला तोंड देणे आवश्यक होते. यामुळे या शब्दांमध्ये जाणवणारा संघर्ष सुटतो:

सैतान त्याच्या जवळ होता, त्याला सुचवण्यासाठी की त्याची फसवणूक झाली असली पाहिजे; कारण दैवी नियम म्हणतो, “तू खून करू नकोस,” आणि ज्याला देवाने एकदा मनाई केली आहे तेच तो त्याच्याकडून मागेल हे अशक्य होते. (Patriarchs and Prophets, पृष्ठ 148)

देवाने जे एकदा मनाई केले होते, तेच पुन्हा तो कसे मागू शकतो? नियम आपल्याला ख्रिस्ताकडे नेणारा शिक्षक आहे. गलाती ३:२४ नियम येतो की

पाप विपुल व्हावे. रोमकर ५:२० जुन्या करारात देव आपल्याला आपल्या स्वतःच्या विचारांनुसार “चांगले नसलेल्या” न्यायांच्या आधीन होऊ देतो जेणेकरून आपण नवीन करारातील खऱ्या, चांगल्या न्यायांमध्ये आणले जाऊ.

एक आणखी मुद्दा असा आहे की, आपल्या शंका आणि भीती या आपल्याला देवाचे शब्द चुकीचे वाचायला लावतात. खालील विचार लक्षात घ्या:

“अब्राहाम मनुष्य होता; त्याच्या भावना आणि जिव्हाळा आपल्या सारखाच होता; पण इसहाक मारला गेला तर वचन कसे पूर्ण होईल, हे विचारण्यासाठी तो थांबला नाही. त्याचे वेदनादायी हृदय त्याला युक्तिवादाकडे खेचत असले तरी तो थांबला नाही. त्याला माहीत होते की देव न्यायी आणि धर्मी आहे, आणि त्याच्या सर्व आज्ञा चांगल्या आहेत; आणि त्याने त्या आज्ञेचे अक्षरशः पालन केले.” (Patriarchs and Prophets, पृष्ठ 153, परिच्छेद 3)

जर अब्राहामाने आज्ञेचे “अक्षरशः” पालन केले असेल, तर देवाने अब्राहामाकडून त्याच्या मुलाला मारण्याची नव्हे, तर त्याला अर्पण करण्याचीच मागणी केली असावी. अब्राहामाने आपला मुलगा मारला नाही पण प्रेरणा सांगते की त्याने आज्ञा अक्षरशः पूर्ण केली. हे महत्त्वाचे आहे, कारण देवानेही आपल्या पुत्राचा वध केला नाही, परंतु त्याला अर्पण केले. हा मुद्दा यिर्मयाच्या पुस्तकात स्पष्ट होतो:

यिर्मया ७:३१ “आपल्या पुत्रांचा व आपल्या कन्यांचा अग्नीत होम करण्यासाठी बेन-हिन्नोमाच्या खोऱ्यातील तोफेतात त्यांनी उच्च स्थाने बांधली आहेत; मी त्यांना अशी आज्ञा केली नव्हती; ती माझ्या मनातही आली नव्हती.”

देवाच्या मनात कधीही मुलांना होमबळी म्हणून वेदीवर अर्पण करण्याची कल्पनाही उद्भवली नव्हती.

यासारखा समांतर प्रक्रिया आपण कनानी स्त्रीच्या कथेत पाहतो. येशू म्हणाला की मुलांचे अन्न घेऊन कुत्र्यांना देणे योग्य नाही. मत्तय १५:२६ तिला वाटले की येशूने तिला “कुत्री” म्हटले आहे; पण प्रत्यक्षात येशू तिच्यातील आणि शिष्यांमधील जातीय भेदाची परीक्षा घेत होता. ती येशूला सांगू शकली असती की ती देवाची मुलगी आहे तरीही तिला वचन मिळाले असते. पण तिने नम्रपणे उत्तर दिले की ती “कुत्री” आहे, आणि तरीही ती विश्वास ठेवून विनंती घेऊन उभी राहिली. योहानाच्या शुभवर्तमानात आपल्याला अनेक उदाहरणे दिसतात, जिथे लोकांनी येशूचे शब्द चुकीचे समजले. निकोदेमस, विहिरीवरील स्त्री, पाच हजारांना अन्न दिल्याची घटना या सर्व ठिकाणी लोकांनी येशूचे शब्द अशा प्रकारे गैरसमज केले की ते अशक्य दिसू लागले. हे मानवाचे वैशिष्ट्य आहे आणि नियम जेव्हा येतो, तेव्हा तो हे पापाचे गुण अधिक स्पष्ट करून दाखवतो.

एकदा आपण या पाप वाढवणाऱ्या तत्त्वाला समजून घेतले की, सोन्याच्या वासराच्या प्रसंगी ३,००० लोकांचे वध या कथेत काय घडते आहे हे आपण अधिक उत्तमरीत्या समजू शकतो. हे अधिक स्पष्ट करण्यासाठी आपण एलियाच्या कथेकडे पाहू जिथे देवाच्या आज्ञा मनुष्य चुकीच्या रीतीने वाचतो, तरीही देवाचा हेतू पूर्ण होतो.

एलिया आणि तलवारीचा उपयोग

तलवारीच्या वापराची ही प्रक्रिया एलियाच्या सेवाकार्यातही दिसून येते.

१ राजे १८:४० “एलीया त्यांना म्हणाला, “बआलाच्या संदेष्ट्यांना पकडा; त्यांच्यातल्या एकालाही निसटून जाऊ देऊ नका.” तेव्हा त्यांनी त्यांना पकडले; एलीयाने त्यांना खाली किशोन ओहळानजीक आणून वधले.”

पुन्हा एकदा, एलियाचा आवाज लोकांना दचकवणाऱ्या आज्ञेच्या शब्दांत ऐकू येतो: “बआलाच्या संदेष्ट्यांना पकडा; त्यांच्यापैकी एकालाही सुटू देऊ

नका.” लोक त्याच्या शब्दाचे पालन करण्यास तयार होते. त्यांनी त्या खोट्या संदेष्ट्यांना पकडले ज्यांनी त्यांची फसवणूक केली होती आणि त्यांना किशोन ओढ्यापाशी आणले; आणि तेथे एलियाने स्वतःच्या हाताने त्या मूर्तिपूजक याजकांचा वध केला. (3T 285.1 — Testimonies for the Church, Volume 3, पृष्ठ 285, परिच्छेद 1)

खोट्या याजकांवर देवाचे न्याय कार्य पार पडल्यानंतर, आणि लोकांनी आपली पापे कबूल करून आपल्या पित्यांच्या देवाला मान्य केल्यानंतर, देवाचा वाळवंटी शाप आता हटविण्यात येणार होता; आणि देव पुन्हा आपल्या लोकांवर आशीर्वाद करील व पृथ्वीला पुन्हा दव आणि पावसाने ताजेतवाने करील. (3T 286.1 — Testimonies for the Church, Volume 3, पृष्ठ 286, परिच्छेद 1)

आपल्याला सांगितले आहे की देवाचे न्याय खोट्या संदेष्टयांवर पार पाडले गेले. पण आपण आणखी काय शिकतो?

देवाने एलियामार्फत कार्य केले जेव्हा तो बअलाच्या संदेष्ट्यांना नाश करत होता ज्यामुळे ईजबेलच्या हृदयात नरकासारखी सूडभावना पेटली, बअलाच्या याजकांच्या रक्ताचा बदला घेण्यासाठी. इस्राएलच्या देवासाठी इतका महान विजय मिळाला होता की त्याने अंधकाराच्या शक्तींना उत्तेजित केले; आणि ईजबेलने ठरवले हो, तिने आपल्या देवांना शपथ घातली की एलियाचा मृत्यू व्हावाच. परंतु तिला हे जाणवत नव्हते की तिच्यावरच्या सर्वांचा एक परमेश्वर आहे, आणि तोच केवळ सैतानाच्या साधनाला तिच्या स्वतःच्या नाशाकडे नेऊ देईल. (1888 488.1 — 1888 Materials, पृष्ठ 488, परिच्छेद 1)

या ठिकाणी असे म्हटले आहे की देवाने एलियामार्फत कार्य केले जेव्हा त्याने बआलाच्या संदेष्ट्यांचा नाश केला. पण एलियाच्या कृतींनी देवाच्या राज्याच्या स्वभावाचे प्रतिबिंब दाखवले काय? या प्रश्नाचे उत्तर शोधताना आपल्याला योहान बाप्तिस्म्याच्या जीवनात एक अत्यंत रोचक गोष्ट दिसते जो एलियाच्या आत्म्यात आणि सामर्थ्यात आला होता.

मत्तय ११:२–३ “योहान बंदिशाळेत असताना त्याने ख्रिस्ताच्या कृत्यांविषयी ऐकून आपल्या शिष्यांना पाठवून त्याला विचारले, “जे येणार आहेत ते आपणच, की आम्ही दुसऱ्याची वाट पाहावी?”’

योहान जो सर्व संदेष्ट्यांमध्ये महान होता तो विश्वासाच्या संकटात का सापडला?

तारणाऱ्याच्या शिष्यांप्रमाणेच, योहानालाही ख्रिस्ताच्या राज्याचा स्वभाव समजलेला नव्हता. त्याला अपेक्षा होती की येशू दाविदाच्या सिंहासनावर बसेल; आणि काळ पुढे सरकला, तरीही तारणाऱ्याने राज्यपदाचा कोणताही दावा केला नाही, तेव्हा योहान गोंधळला आणि चिंताग्रस्त झाला. लोकांना त्याने सांगितले होते की प्रभूच्या मार्गाची तयारी होण्यासाठी यशयाच्या भविष्यवचनाची पूर्तता आवश्यक आहे पर्वत आणि टेकड्या खाली आणल्या जातील, वाकडे तिकडे मार्ग सरळ केले जातील, आणि खडबडीत वाटा सपाट केल्या जातील. त्याला अपेक्षा होती की मानवी अभिमान आणि सामर्थ्याच्या उंच जागा पाडल्या जातील. त्याने लोकांना मसीहाकडे अशा व्यक्ती म्हणून दाखवले होते ज्याच्या हाती चाळणी आहे, जो आपले पीठ पूर्णपणे स्वच्छ करेल, धान्य गोदामात जमवेल आणि भुसभुशीत कचरा न विझणाऱ्या अग्नीने जाळून टाकेल. एलिया संदेष्ट्यासारखा ज्याच्या आत्म्यात आणि सामर्थ्यात तो इस्राएलाकडे आला होता तो प्रभूला अग्नीने उत्तर देणारा देव म्हणून प्रकट होईल अशी त्याला अपेक्षा होती. (The Desire of Ages, पृष्ठ 215, परिच्छेद 2)

ना योहान बाप्तिस्मा, ना ख्रिस्ताचे शिष्य, ना एलिया या तिघांनाही ख्रिस्ताच्या राज्याचा खरा स्वभाव समजला नव्हता. हे आपल्यासाठी आश्चर्यकारक आहे का? देवदूतांबद्दल आपल्याला असे सांगितले आहे:

स्वर्गीय बुद्धिमान प्राणी सर्वशक्तिमान देवाच्या भीतीदायक प्रगटीकरणासाठी तयार होते. देवाची प्रत्येक हालचाल ते तीव्र उत्कंठेने पाहत होते. न्यायाचे कठोर प्रत्युत्तर मिळेल अशी त्यांची अपेक्षा होती. देव पृथ्वीवरील रहिवाशांना दंड देईल अशीच त्यांची धारणा होती. पण देव

म्हणाला: “मी माझा पुत्र पाठवीन. कदाचित ते त्याचा मान राखतील.” “देवाने जगावर इतके प्रेम केले, की त्याने आपला एकुलता एक पुत्र दिला; जेणेकरून जो कोणी त्याच्यावर विश्वास ठेवतो तो नाश पावू नये, परंतु त्याला अनंतकाळचे जीवन मिळावे.” अद्भुत कृपा! ख्रिस्त जगाचा दोषारोप करण्यासाठी आला नाही, तर जगाचे तारण करण्यासाठी आला. “प्रेम यामध्ये आहे आपण देवावर प्रेम केले म्हणून नव्हे, तर त्याने आपल्यावर प्रेम केले आणि आपल्या पापांसाठी प्रायश्चित्त होण्यासाठी त्याने आपला पुत्र पाठविला.” (Ms166-1898.27 — Manuscript 166, वर्ष 1898, परिच्छेद 27)

ख्रिस्ताच्या पहिल्या आगमनापूर्वी देवदूतांनाही देवाचा स्वभाव पूर्णपणे समजलेला नव्हता. जर हे देवदूतांसाठी खरे असेल, तर मनुष्यांविषयी आपण काय म्हणू? एलियाकडे परत येताना आपण विचारतो: एलियाला देवाच्या राज्याचा स्वभाव प्रथम केव्हा समजू लागला?

योहानाला तीच सत्यता उघड झाली जी एलियाला वाळवंटात उघड झाली होती जेव्हा “त्याने त्याला म्हटले, “तू येथून बाहेर निघून जा; पर्वतावर परमेश्वरासमोर उभा राहा.” तेव्हा पाहा, परमेश्वर जवळून जात असताना त्याच्यासमोरून मोठा सुसाट्याचा वारा सुटून डोंगर विदारत व खडक फोडत होता; पण त्या वाऱ्यात परमेश्वर नव्हता. वारा सुटल्यानंतर भूमिकंप झाला; पण त्या भूमिकंपातही परमेश्वर नव्हता. भूमिकंपानंतर अग्नी प्रकट झाला; पण त्या अग्नीतही परमेश्वर नव्हता; त्या अग्नीनंतर शांत, मंद वाणी झाली.” (१ राजे १९:११–१२). येशूनेही आपले कार्य शस्त्रांच्या संघर्षाने, सिंहासनां आणि राज्यांच्या उलथापालथीने करायचे नव्हते; तर करुणा आणि आत्मसमर्पणाच्या जीवनातून तो मनुष्यांच्या हृदयाशी बोलणार होता. (The Desire of Ages, पृष्ठ 217, परिच्छेद 2)

म्हणून कर्मेल पर्वतावरील घटनेनंतरच एलियाला हे समजू लागले की देव अग्नीत नसतो. परंतु प्रश्न असा उपस्थित होतो की या अनुभवांच्या नंतरही

एलिया आपल्या जुन्या समजुतीकडे परत गेला काय?

२ राजे १:१० “एलीयाने त्या पन्नासांच्या नायकाला म्हटले, “मी देवाचा माणूस असलो तर आकाशातून अग्नीचा वर्षाव होऊन तो तुला व तुझ्या पन्नास शिपायांना भस्म करो.” तेव्हा आकाशातून अग्नीचा वर्षाव होऊन त्याने त्याला व त्याच्या पन्नास शिपायांना भस्म केले.”

हि घटना एलीया सिनाय पर्वतावर पळून गेल्यानंतर आणि त्याला देव अग्नीत नसतो हे दाखविल्यानंतर झाली. स्वतः येशू सांगतो की एलीयाने त्या पुरुषांवर अग्नी बोलावला तेव्हा तो देवाच्या राज्याचे प्रतिनिधित्व करत नव्हता.

लूक ९:५४–५६ “तेव्हा त्याचे शिष्य याकोब व योहान हे पाहून म्हणाले, “हे प्रभू, एलीयाने केले होते तसेच आकाशांतून अग्नीने पडून त्याचा नाश करावा म्हणून आम्ही आज्ञा करावी, अशी तुझी इच्छा आहे काय?” परंतु त्याने वळून त्यांना धमकावले आणि म्हटले, “तुम्ही कोणत्या आत्म्याचे आहात हे तुम्हास ठाऊक नाही; कारण मनुष्याचा पुत्र मनुष्यांच्या जीवाचा नाश करायला नाही, तर त्यांना तारायला आला आहे.” मग ते दुसऱ्या गावाला गेले.”

देवाने बआलाच्या संदेष्ट्यांच्या नाशासाठी एलीयामार्फत कार्य केले, पण त्याने बआलाच्या संदेष्ट्यांच्या पापाला एलीयाच्या तलवारीच्या वापराच्या पापाद्वारे शिक्षा होऊ दिली.

पालक किंवा शासक जेव्हा दुष्टपणाला शिक्षा देण्याचे कर्तव्य दुर्लक्षित करतात, तेव्हा देव स्वतः त्या प्रकरणात हस्तक्षेप करतो. त्याची अडवणारी सत्ता काही प्रमाणात दुष्ट यंत्रणांवरून हटविली जाते, जेणेकरून अशा परिस्थितींची एक मालिका उद्‌भवते जी पापाला पापानेच शिक्षा करते. (Patriarchs and Prophets, पृष्ठ 728, परिच्छेद 1)

अहाबाने बआलाच्या संदेष्ट्यांना समृद्‌ध होऊ दिले नसते पाहिजे; म्हणून देवाने अशा घटनांची मालिका उलगडू दिली जी पापाला पापानेच शिक्षा

करेल. आता लक्षात ठेवा: योहान बाप्तिस्म्याने देवाच्या राज्याचा स्वभाव चुकीने समजल्यामुळे तो विश्वासाच्या संकटात सापडला होता. एलियासोबत हाच प्रकार घडला. कर्मेल पर्वतावरील अनुभवांनंतर त्याला तात्काळ सुधारणा घडेल अशी अपेक्षा होती, परंतु तसे झाले नाही कारण एलीयाची कृत्ये स्वर्गराज्याच्या स्वभावाचे प्रतिनिधित्व करीत नव्हती.

एलियाने काय पाहिले? त्याने देवाच्या वचनांकडे विश्वासाने पाहिले काय? त्याने पूर्वीच्या प्रसंगांमध्ये देवाची सततची विश्वासणीयता आठवली काय? नाही. सैतानाच्या साधन असलेल्या ईजबेलची काळी छाया त्याच्या मार्गात आडवी आली होती, त्याला क्रूर मृत्यूची धमकी देत. त्याने या सावलीच्या आरपार स्वर्गाकडे पाहिले नाही. मानवी भितीने त्याचे मन चकित झाले आणि पक्षाघातासारखे झाले; आणि इस्राएलाच्या कारणास्तव तो इतका निराश झाला की तो उठून जीव वाचवण्यासाठी पळू लागला दुःख आणि निराशेने झाकलेल्या, अनिश्चित पावलांनी, त्याला स्वतःलाही माहिती नव्हते तो कुठे जात आहे. (1888 488.3 — 1888 Materials, पृष्ठ 488, परिच्छेद 3)

थोड्याच वेळापूर्वी, देवाच्या सामर्थ्याने परिपूर्ण होऊन, तो भक्तिभ्रष्ट इस्राएलासाठी ज्वलंत उत्कटतेने भरलेला होता अहाबाच्या रथाच्या पुढे किंवा त्याच्या बाजूने धावत होता. त्याचे काम होते देवाची महिमा सिद्ध करणे. त्याचे काम होते भक्तिभ्रष्ट इस्राएलला आव्हान देणे की त्यांनी पूर्णपणे परमेश्वराची सेवा करावी किंवा पूर्णपणे बआलाची. परंतु आता तो मनुष्य इतर माणसांसारखाच दुर्बल वाटू लागला. त्याने जो मार्ग धरला, तो परमेश्वराने त्याला सांगितला नव्हता; त्याच्या पावलांना कोणताही उद्देश नव्हता. शंका, भीती आणि अनिश्चितता यांनी त्याचे मन व्याकुळ झाले होते आणि तो कधी इकडे, कधी तिकडे आपला जीव वाचवण्यासाठी पळत होता. तरीही देव एलीयाला विसरला नाही. त्याने आपल्या सेवकासाठी कार्य केले; तो एलीयाला विचारतो: “एलीया, तू येथे काय करीत आहेस?” (1888 489.1 — 1888 Materials, पृष्ठ 489, परिच्छेद 1)

ही इतिहासकथा जर काळजीपूर्वक आणि प्रार्थनापूर्वक अभ्यासली, तर ती संकटांमध्ये असलेल्या देवाच्या लोकांना मोठी मदत ठरेल. मनुष्याने अतिशय सावध असावे देवाने ज्याची मागणी केलेली नाही अशी जबाबदारी स्वतःवर घेऊ नये; किंवा प्रभू आणि त्याच्या परिक्षा व मोहात असलेल्या संतांमधोमध स्वतःला उभे करू नये जेणेकरून देवाच्या उद्देशांची पूर्तता त्यांच्या अनुभवांमध्ये होण्यास अडथळा येऊ नये. (1888 489.2 — 1888 Materials, पृष्ठ 489, परिच्छेद 2)

एलियाची शंका आणि गोंधळ याचे कारण त्याने देवाच्या राज्याचा स्वभाव चुकीने समजला होता. एलेन व्हाईट असे सांगतात:

“योहानाला तीच सत्यता उघड झाली जी एलियाला वाळवंटात उघड झाली होती, जेव्हा ‘एक मोठे व सामर्थ्यशाली वादळ पर्वत फाडून काढत होते आणि देवापुढे खडकांचे तुकडे करत होते…’” (The Desire of Ages, पृष्ठ 217, परिच्छेद 2)

कर्मेल पर्वतावरील घटनेनंतरच त्याला देवाच्या राज्याचा स्वभाव समजू लागला. एलियाने देवाने न दिलेल्या जबाबदाऱ्या स्वतःवर घेतल्या आणि त्यातून त्याला निराशा आणि अपयशाला सामोरे जावे लागले. तरीही आपण आठवतो की “देवाने बआलाच्या संदेष्ट्यांचा नाश करताना एलीयामार्फत कार्य केले.” मग या परिस्थितीत देवाने एलीयामार्फत कसे कार्य केले? खालील विधान लक्षात घ्या:

“बआलाचे याजक, यहोवाची सामर्थ्यपूर्ण प्रगटीकरणे पाहून भयचकित झाले. तरी त्यांच्या पराभवात आणि दैवी तेजाच्या उपस्थितीतही त्यांनी आपल्या दुष्टकर्मांपासून परावृत्त होण्यास नकार दिला. ते बआलाचे संदेष्टेच राहणार होते. अशा रीतीने त्यांनी स्वतःला विनाशासाठी परिपक्व असल्याचे दाखवले. पश्चात्ताप केलेल्या इस्राएली लोकांना ज्यांना बआलाची उपासना शिकवणाऱ्यांच्या फसवणुकीपासून संरक्षण मिळावे म्हणून देवाने एलीयाला या खोट्या शिक्षकांचा नाश करण्याची आज्ञा दिली.” (PK 153,154 — Prophets and Kings, पृष्ठ 153–154)

देवाच्या आज्ञेत आपण “मृत्यूची सेवकाई” पाहतो. देव बआलाच्या संदेष्ट्यांवर मृत्यूची शिक्षा घोषित करतो. आणि आपण शिकलो आहोत की या शिक्षेचा उद्देश म्हणजे ज्यांच्यावर शिक्षा आली आहे त्यांनी दयेचा शोध घ्यावा. दयेचा शोध घेण्याचा नकार हा त्यांच्या मनातील देवाबद्दलच्या चुकीच्या समजुतीतून येतो; आणि म्हणून, प्रभू त्यांच्यापासून दूर होतो तेव्हा ते स्वतःच स्वतःवर न्याय आणतात. आपण मोशेच्या कथेतही हे पाहतो जेव्हा देव इस्राएलाविरुद्ध शिक्षा घोषित करतो:

निर्गम ३२:१० “तर आता मला आड येऊ नकोस; मी आपला कोप त्यांच्यावर भडकवून त्यांना भस्म करतो; आणि तुझेच एक मोठे राष्ट्र करतो.”

ही आज्ञा मोशेसाठी एक परीक्षा होती आणि या परीक्षेला तो कसा प्रतिसाद देतो?

निर्गम ३२:११ “तेव्हा मोशे आपला देव परमेश्वर ह्याची काकळूत करून म्हणाला, “हे परमेश्वरा, तू आपल्या लोकांना महान सामर्थ्याने व भुजबलाने मिसर देशातून बाहेर आणलेस, त्यांच्यावर तुझा कोप का भडकावा?’”

देवाने इस्राएलला नाश करण्याचे संकेत दिले तेव्हा मोशे लोकांसाठी विनंती करतो. परंतु प्रश्न असा आहे की मोशेने ही आज्ञा सरळ स्वीकारली नाही, असे का?

तो देवाच्या न्यायाविरुद्ध विनंती करण्याचे धाडस कसे करू शकला? आणखी रंजक गोष्ट असे की जेव्हा देव म्हणतो की तो इस्राएलचा नाश करील, तेव्हा मोशे दयेची याचना करतो; परंतु थोड्याच वेळानंतर जेव्हा शिक्षा जाहीर केली जाते, तेव्हा तो त्या शिक्षेची अंमलबजावणी करायला पुढे सरकतो.

निर्गम ३२:२७ “तो त्यांना म्हणाला, “इस्राएलाचा देव परमेश्वर म्हणतो की, ‘तुम्ही प्रत्येकाने आपल्या कंबरेस तलवार लटकवावी आणि छावणीच्या

ह्या प्रवेशद्वारापासून त्या प्रवेशद्वारापर्यंत चहूकडे फिरून आपले बंधू, सोबती व शेजारी ह्यांचा वध करावा.”

जेव्हा परमेश्वराने बआलाच्या संदेष्ट्यांचा वध करण्याची आज्ञा दिली तेव्हा तो एलीयाला या पुरुषांसाठी दयेची विनंती करावी असे आमंत्रण देत होता काय? तो एलीयाच्या अंतःकरणात लपलेल्या भावना उघड करण्याचा प्रयत्न करीत होता काय?

१ राजे १९:१० “तो म्हणाला, “सेनाधीश देव परमेश्वर ह्याच्याविषयी मी फार ईर्ष्यायुक्त झालो आहे; कारण इस्राएल लोकांनी तुझा करार पाळण्याचे सोडले, तुझ्या वेद्या मोडून टाकल्या, तुझे संदेष्टे तलवारीने वधले; मीच काय तो एकटा उरलो आहे; आणि आता ते माझाही जीव घेऊ पाहत आहेत.’”

काय हे शक्य आहे की एलीयाच्या मनात बआलाच्या संदेष्ट्यांनी त्याच्या मित्रांचा वध केला ही गोष्ट खोलवर रुजलेली होती? त्यांनी त्याचा जीव घेण्याचा प्रयत्न केला म्हणून तो घाबरलेला आणि निराश झालेला होता काय? आकाशातून अग्नी पडण्याने तलवारीने वध करण्याच्या कृतीला योग्य असल्यासारखे वाटले काय? जेव्हा देवाने मृत्यूची शिक्षा जाहीर केली, तेव्हा एलीयाने आपल्याला न दिलेल्या जबाबदाऱ्या स्वतःवर घेतल्या काय? आणि त्यामुळे त्याच्या अंतर्मनात दडलेल्या या संदेष्ट्यांविषयीच्या नकारात्मक भावना उघड झाल्या काय? बआलाच्या संदेष्ट्यांना ठार करण्याच्या आज्ञेने एलीयाच्या अंतःकरणातील सूडभावनेचे, म्हणजे देवाच्या संदेष्ट्यांचा वध आणि राष्ट्राला मूर्तिपूजेत ओढून नेण्याचे प्रतिशोध घेण्याचे लपलेले पाप उघड आणि मोठे झाले काय?

याकोब ५:१७ “एलीया आपल्यासारख्या स्वभावाचा माणूस होता; त्याने पाऊस पडू नये अशी आग्रहाने प्रार्थना केली, आणि साडेतीन वर्षे पृथ्वीवर2 पाऊस पडला नाही.”

जर एलीया आपल्या सारख्याच भावना, दुर्बलता आणि प्रवृत्तींचा मनुष्य

होता, तर देवाच्या लोकांच्या कदाचित त्याच्या अगदी जवळच्या मित्रांच्या वधाचा बदला घेण्याचा मोह त्याला झाला असता काय? तुमचा एखादा जिवलग मित्र मारला गेला असता, आणि तुम्हाला देवाच्या राज्याचा खरा स्वभाव समजला नसता, तर तुम्हालाही सूड घेण्याचा मोह झाला नसता काय?

बआलाच्या संदेष्ट्यांच्या वधाची आज्ञा एलीयाला देण्यात आली कारण ते "मृत्यूच्या सेवकाईचे" एक अंग होते हा जुना करार ज्या प्रकारे कार्य करतो त्याची पूर्तता होती. एलीयाला तलवारीने बआलाच्या संदेष्ट्यांना मारण्याची आज्ञा दिली नव्हती; परंतु देवाने या कृतीतून इस्राएलच्या पापांना तोंड देण्यासाठी आणि एलीयाच्या अंतःकरणातील दडलेल्या, देवाच्या नियमाशी विसंगत असलेल्या भावना उघड करण्यासाठी कार्य केले.

दुसरे म्हणजे, दोषीवर न्याय लागू करताना तलवारीचा वापर करावा अशी कोणतीही आज्ञा तोराहमध्ये नाही. खोट्या देवाची उपासना करणाऱ्यासाठी मृत्यूची शिक्षा दिली होती, पण ती दगड मारून देण्याची शिक्षा होती.

अनुवाद १३:६–१० "तुझा भाऊ म्हणजे तुझा सहोदर, तुझा मुलगा, तुझी मुलगी, तुझी प्राणप्रिय स्त्री, तुझा जिवलग मित्र ह्यांच्यापैकी कोणी तुला व तुझ्या पूर्वजांना अपरिचित अशा अन्य देवांना अनुसरून त्यांची सेवा करण्याची गुप्तपणे फूस लावू लागला मग ते देव पृथ्वीच्या ह्या टोकापासून त्या टोकापर्यंत पसरलेल्या, आसपासच्या किंवा दूरदूरच्या राष्ट्रांचे असोत म तर तू त्याच्या म्हणण्यास होकार देऊ नयेस आणि त्याचे ऐकू नयेस; त्याच्यावर दयादृष्टी करू नयेस, त्याची गय करू नयेस अथवा त्याला लपवून ठेवू नयेस; त्याला अवश्य ठार मारावेस; त्याला जिवे मारण्यासाठी त्याच्यावर तुझा हात प्रथम पडावा आणि मग इतर सर्व लोकांचे हात पडावेत. मरेपर्यंत त्याला दगडमार करावा; कारण तुझा देव परमेश्वर ह्याने तुला मिसर देशातून म्हणजे दास्यगृहातून काढून आणले त्याच्यापासून तुला बहकवण्याचा त्याने प्रयत्न केला आहे."

एलीयाने जे केले ते मूर्तिपूजेशी कसा व्यवहार करावा याबाबत तोराहाच्या निर्देशांच्या विरुद्‌ध होते. एलीयाने ज्या गोष्टीला प्रतिसाद दिला तो परंपरेचा आधार होता इस्राएलाची तलवारीने शिक्षा करण्याची जुनी पद्‌धत. व्यभिचारात पकडलेल्या त्या स्त्रीच्या कथेत आपण पाहतो की कायदा देणाऱ्याने मृत्यूदंडाचा हेतू कसा ठेवला होता म्हणजे पश्चात्ताप करणाऱ्यास दया देण्यासाठी.

जुन्या करारातील शिक्षेने बआलाच्या संदेष्ट्यांच्या पापाला इस्राएलाच्या तलवारीच्या वापराच्या पापाने शिक्षा केली आणि त्याच वेळी एलीयाला त्याच्या अंतःकरणातील खोलवरच्या भावनांची जाणीवही करून दिली. अन्यथा ईजबेलच्या धमकीसमोर एलीया अचानक इतका भयभीत झाला, हे आपण कसे समजावून सांगू? यामध्ये दिसते की कोणत्या तरी प्रकारे सैतानाला त्याच्यापर्यंत पोहोचण्याची संधी मिळाली होती. अन्यथा एलीयाच्या तलवारीच्या वापराशी येशूचे शब्द आपण एकत्र कसे आणू?

मत्तय २६:५२ "तेव्हा येशू त्याला म्हणाला, "तुझी तलवार परत जागच्या जागी घाल, कारण तलवार धरणारे सर्व जण तलवारीने नाश पावतील.'"

येशूच्या स्वभावातून हे स्पष्ट होते की त्याने कधीही शारीरिक तलवार वापरली नाही. पेत्राने तलवार चालवली तेव्हा येशूने जखमी मनुष्याला बरे केले आणि पेत्राला धारेवर धरले. येशूला पेत्राकडून तलवार ज्या ठिकाणी ठेवायला सांगायची होती ते म्हणजे त्याच्या हाताबाहेर. त्याला पेत्राने स्वतःसारखे व्हावे, म्हणजे असा ज्याने कोणत्याही वेळी शारीरिक तलवार वापरली नाही.

मोशेचा उतावळेपणा

मोशेला एलियासारखाच अनुभव आला होता काय? आपल्याला आठवते की मोशेलाही देवाच्या राज्याचा स्वभाव समजलेला नव्हता जेव्हा त्याने मिसरी मनुष्याचा वध केला.

“मिसरी मनुष्याचा वध करताना मोशे खूप उतावळा झाला. त्याला वाटले की इस्राएली लोकांना समजले असेल की देवाच्या विशिष्ट कृपेमुळे तो त्यांना सोडविण्यासाठी उभा राहिला आहे. पण परमेश्वर मोशेच्या विचाराप्रमाणे युद्धाद्वारे हे कार्य करणार नव्हता; तो आपल्या सामर्थ्याने हे करणार होता, जेणेकरून गौरव फक्त त्यालाच मिळेल. तरीसुद्धा या उतावळ्या कृतीलाही देवाने आपल्या उद्देशासाठी वापरले.” (ST, फेब्रुवारी 19, 1880)

इस्राएलाची मुक्तता युद्धाद्वारे घडणार नव्हती. मिसरपासून कनानपर्यंतच्या या संपूर्ण कार्यातील एकही भाग युद्धाच्या मार्गाने पार पडणार नव्हता. भविष्यवाणीच्या आत्म्याने या कृतीला उतावळेपणा असेच म्हटले आहे. परंतु प्रश्न असा निर्माण होतो की यहोशवाला तलवार घेऊन अमालेकाविरुद्ध लढायला सांगताना मोशे पुन्हा उतावळेपणाने वागला काय?

निर्गम १७:८–९ “मग अमालेक येऊन रफीदीम येथे इस्राएल लोकांशी लढू लागला. तेव्हा मोशेने यहोशवाला सांगितले, “आपल्यांतले काही पुरुष निवडून काढ आणि जाऊन अमालेकाशी युद्ध कर; उद्या मी देवाची काठी हाती घेऊन टेकडीच्या माथ्यावर उभा राहीन.””

निर्गम १७:९ मध्ये असे वाचले गेले पाहिजे होते की मोशेने प्रथम परमेश्वराला विचारले, परंतु असे लिहिलेले नाही. येथे उतावळेपणाचा तोच गुण पुन्हा दिसतो काय?

हे खरे आहे की मोशेला अत्यंत भयानक परिस्थितीत उभे केले गेले होते. इस्राएल लोक त्याच्यावर किंवा देवावर विश्वास ठेवत नव्हते; ते प्रत्येक गोष्टीबद्दल तक्रार करीत होते आणि त्याला दगडांनी मारण्याची इच्छा

व्यक्त करीत होते. तरीसुद्धा एकदा मोशेने अमालेकाविरुद्ध इस्राएलाचे रक्षण करण्यासाठी तलवार घेतली त्यानंतर तलवार आता इस्राएलामध्येच येणार होती, आणि त्यांच्यातील अनेक जण तलवारीनेच मरण पत्करणार होते.

आपण सोन्याच्या वासराच्या कथेकडे आलो की हा उतावळेपणा पुन्हा दिसतो काय?

“जेव्हा मोशेने इस्राएलाची मूर्तिपूजा पाहिली, तेव्हा देवाविषयीच्या त्यांच्या लज्जास्पद विस्मृतीमुळे त्याचा संताप इतका वाढला की त्याने दगडी पट्ट्या जमिनीवर आपटून फोडल्या; अहरोन मात्र शांत उभा राहिला, मोशेच्या रागाची निंदा फारच संयमाने सहन करीत. लोक अहरोनाच्या सौम्य स्वभावाने खुश झाले आणि मोशेच्या ‘उतावळेपणामुळे’ त्यांना वितृष्णा आली. पण देव मनुष्याप्रमाणे पाहत नाही. इस्राएलाच्या नीच धर्मत्यागाविरुद्ध मोशेच्या संतापाला त्याने दोष दिला नाही.” (Testimonies for the Church, Volume 3, पृष्ठ 300)

देव मोशेच्या अंतःकरणाला ओळखत होता जरी तो उतावळा झाला होता. देवाने मोशेमार्फत कार्य केले, जेणेकरून इस्राएल आपल्याच पापाच्या भयानक दुष्टतेपासून जागे होतील. जेव्हा मोशेने अमालेकाविरुद्ध व्यवहार करण्यासाठी तलवार घेतली तेव्हा तो आपल्या पूर्वजांच्या पापांत उभा होता आणि एक नैसर्गिक मनुष्य जे करतो तेच करत होता म्हणजे आपल्या कुटुंबाचे, आपल्या लोकांचे संरक्षण करणे.

लेवीबद्दल याकोबाचे भविष्यवचन

मोशेची ही कृती त्याच्यामध्ये एकटी आढळत नाही. मोशे जन्मण्याच्या बऱ्याच आधी, त्याच्या वंशाच्या मूळ नेत्याविषयी खालील शब्द उच्चारले गेले होते.

उत्पत्ति ४९:५–७ "शिमोन व लेवी हे भाऊ आहेत; त्यांच्या तलवारी प्रत्यक्ष अत्याचाराची हत्यारे होत. माझ्या जिवा, त्यांच्या मसलतीत शिरू नको; माझ्या शीला, त्यांच्या मंडळात सामील होऊ नको; कारण रागाच्या भरात त्यांनी मनुष्यवध केला; त्यांनी उन्मत्तपणाने बैलांच्या पायांच्या शिरा तोडल्या. त्यांच्या रागाचा धिक्कार असो, कारण तो भयंकर आहे; त्यांच्या क्रोधाचा धिक्कार असो, कारण तो निष्ठुर आहे; मी त्यांची याकोबात पांगापांग करीन, इस्राएलात त्यांना विखरीन."

भविष्याकडे पाहताना याकोबाने प्रेरणेअंतर्गत शिमोन आणि लेवी यांच्या वंशाचे भविष्य सांगितले. लेवीचा राग एक शाप होता, आणि हाच राग मोशेला त्याच्या आयुष्याच्या अखेरपर्यंत स्वतःच्या अनुभवात झुंजत राहावा लागला. हा राग आपल्याला फिनहासमध्येही दिसतो, ज्याने पाप करीत असलेल्या त्या पुरुष आणि स्त्रीवर भाला आरपार खुपसला व त्यामुळे त्यांच्यावर उतरलेला रोग थांबला. लेवींनी मूर्तिपूजेचा आणि आपल्या भावांच्या चुकीच्या कृतींचा तीव्र तिरस्कार प्रकट केला.

मग देवाने याजकपदासाठी लेवीच्या वंशाची निवड का केली? हे समजण्यासाठी आपल्याला याकोबाचा वंशज असलेल्या योसेफाच्या कथेकडे परत जावे लागेल.

उत्पत्ति ३७:२८ "ते मिद्यानी व्यापारी जवळून चालले तेव्हा त्यांनी योसेफाला त्या खड्ड्यातून ओढून बाहेर काढले आणि त्या इश्माएली लोकांना वीस रुपयांना विकून टाकले. ते योसेफाला मिसर देशात घेऊन गेले."

गुलाम म्हणून विकले जाण्याचा विचार योसेफासाठी मृत्यूपेक्षाही अधिक भयंकर होता. त्याने अत्यंत खोल वेदना प्रकट केल्या; आणि त्याने प्रथम एका भावाला, मग दुसऱ्याला दयेची याचना केली. काहींच्या हृदयात करुणा दाटून आली, पण इतर भावांची चेष्टा होईल या भीतीने ते शांत राहिले. त्यांना वाटले की आता त्यांनी इतके पुढे पाऊल टाकले आहे की आपल्या कृतींचा पश्चात्ताप करण्याचा प्रश्नच उरला नाही; कारण योसेफ त्यांचे

कुकर्म आपल्या पित्याला सांगेल आणि त्यांच्या अत्यंत लाडक्या योसेफाशी त्यांनी केलेल्या वागणुकीबद्दल पिता त्यांच्यावर फार संतापेल. त्यांनी आपल्या ह्रदयाला त्याच्या यातनांसमोर कठोर केले; त्याची विनंती कि त्याला पित्याच्या प्रेमाखातर मुक्त करावे त्यांनी ती विनंती ऐकलीही नाही; आणि त्यांनी त्याला गुलाम म्हणून विकून टाकले. (1SP 129.2 — Spirit of Prophecy, Volume 1, पृष्ठ 129, परिच्छेद 2)

योसेफाच्या भावांनी आपली मने दयेच्या हाकाविरुद्ध कठोर केली. दयाशिवाय आपल्या भावाला गुलामगिरीत विकताना त्यांनी अशी बीजे पेरली की पुढील काळात त्यांचीच मुले गुलामगिरीत विकली जातील आणि दयाशिवाय राज्याखाली ठेवली जातील. शास्त्र असे सांगते:

याकोब २:१३ “कारण ज्याने दया केली नाही त्याचा न्याय दयेवाचून होईल; दया न्यायावर विजय मिळवते.”

प्रेरणा सांगते की योसेफाविषयीच्या या व्यवहारात सर्वांत जास्त दोषी शिमोन आणि लेवी होते.

“त्याने मग शिमोन आणि लेवीबद्दल भविष्यवाणी केली कारण त्यांनी शेखेम लोकांशी कपट केले होते, आणि नंतर अत्यंत क्रूर आणि सूडभावनेने त्यांचा नाश केला. योसेफाच्या संदर्भातही तेच सर्वांत दोषी होते. ‘शिमोन आणि लेवी हे भाऊ; त्यांच्या निवासात क्रूरतेची साधने आहेत.’” (1SP 154, 155 — Spirit of Prophecy, Volume 1, पृष्ठ 154–155)

जेव्हा त्यांच्या बहिणीला शिकेम नावाच्या एका तरुणाने फसवले, तेव्हा शिमोन आणि लेवी यांनी दाखवलेली प्रतिक्रिया विश्वासघातकी क्रूरतेच्या स्वरूपात होती, जी शिकेमी लोकांच्या हत्येमध्ये प्रकट झाली.

शिमोन आणि लेवी यांची ही विश्वासघातकी क्रूरता विनाकारण नव्हती; तरीसुद्धा शिकेमी लोकांबाबत त्यांनी जे केले, त्यात त्यांनी एक भयंकर पाप केले. त्यांनी आपल्या मनातील हेतू याकोबाकडून काळजीपूर्वक लपवले होते, आणि त्यांनी केलेल्या सूडाच्या बातमीने याकोब भयभीत

झाला. आपल्या मुलांच्या फसवणुकीमुळे आणि हिंसेमुळे त्याचे हृदय विदीर्ण झाले, आणि त्याने फक्त एवढेच म्हटले, “तुमच्यामुळे मी देशातील रहिवाशांमध्ये दुर्गंधीयुक्त झालो आहे... आणि आम्ही मोजके असल्याने ते माझ्यावर एकत्र जमतील, आणि मला ठार करतील; आणि मी व माझे घराणे नष्ट होऊ.” पण त्यांच्या रक्तरंजित कृत्याचा त्याने केलेला तिरस्कार आणि त्यातून निर्माण झालेला शोक, जवळजवळ पन्नास वर्षांनी मिसरमध्ये मृत्युपंथावर असताना त्याने म्हटलेल्या शब्दांत दिसून येतो: “शिमोन आणि लेवी हे भाऊ; क्रूरतेची साधने त्यांच्या हातात आहेत. माझ्या आत्म्या, त्यांच्या गुप्त योजनेत तू सहभागी होऊ नकोस; त्यांच्या मंडळीत माझे मन सहभागी होऊ नये... त्यांचा राग शापित असो, कारण तो भयंकर होता; आणि त्यांचा कोप, कारण तो क्रूर होता.” (उत्पत्ती 49:5-7). {PP 204.3}

पाप केलेल्यांना ठार मारण्याची ही त्यांची प्रवृत्ती, इस्राएलवर सिनाय पर्वतावर आणि इतर ठिकाणीही येऊन पडली, कारण याकोबाने त्यांच्याबद्दल केलेली भविष्यवाणी खूप पुढील काळासाठी होती.

जेव्हा तो (याकोब) आपल्या मुलांशी शेवटचा संवाद साधत होता, तेव्हा परमेश्वराचा आत्मा त्याच्यावर उतरला, आणि त्याने त्यांच्याविषयी अशा भविष्यवाण्या केल्या ज्या दूरच्या भविष्यात पसरलेल्या होत्या. प्रेरणेच्या आत्म्याखाली असताना, त्याने त्यांच्या भूतकाळातील जीवनाचे, आणि त्यांच्या भावी इतिहासाचे उघडपणे वर्णन केले, आणि देवाची त्यांच्याविषयीची उद्दिष्टे प्रकट केली. (1SP 154)

देवाने लेवीच्या क्रूरतेद्वारे इस्राएलाच्या पापांना शिक्षा केली. याजकवर्गाविषयी इस्राएल राष्ट्राने जो स्वभाव आणि स्वरूप मनात ठेवले होते, तोच स्वभाव लेवीच्या वंशात आढळणारा होता, आणि त्यामुळे तो संपूर्ण इस्राएलवर प्रकट झाला.

तीन हजार लोकांच्या वधाच्या कथेत, “पित्यांच्या अधर्माचे फळ तिसऱ्या आणि चौथ्या पिढीपर्यंत संततीवर येते”, हे वचन आता पूर्ण झाले. देवाने

नियमात जे आज्ञापिले ते फक्त तेच होते जे लेवींनी या परिस्थितीचा सामना कसा करावा याबाबत आपल्या मनात ठेवले होते. लेवींवर प्रभुची परीक्षा आली, कारण त्यांनी पूर्वी नवीन करार स्वीकारण्यात विश्वास दाखवला नव्हता. अब्राहामाने आपल्या पुत्राला अर्पण करण्याच्या आज्ञेचे पालन केले, यामध्ये त्याच्यावर आलेले आशीर्वाद असे होते की, यामुळे त्याच्या देवावरच्या अविश्वासाचे उपचार झाले, आणि यामुळे जगाला क्रूसाचे उदाहरण दाखविले गेले.

जेव्हा इस्राएलाने सोन्याच्या वासराबाबत पाप केले, तेव्हा नियम आला आणि त्यांच्या पापाची वाढ झाली. राष्ट्र म्हणून त्यांनी तलवार वापरल्याचे जे भूतकाळातील पाप होते, ते आता जुन्या करारादृवारे त्यांच्यावर येऊन पडत होते. इस्राएलला जो आशीर्वाद मिळाला तो म्हणजे पाप किती भयंकर असते हे ओळखणे, आणि त्याचवेळी कठीण असतानाही आज्ञाधारक राहायला शिकणे. तरीही, आम्ही पुन्हा स्पष्टपणे सांगतो की या काळात कोणतेही इस्राएली नवीन करारात नव्हते. या लोकांना मारताना त्यांच्यामध्ये कधीही येशूचा आत्मा नव्हता, कारण ख्रिस्ताच्या आत्म्यात हिंसा असूच शकत नाही.

जेव्हा मोशेने विचारले, “परमेश्वराच्या बाजूला कोण आहे?” तेव्हा प्रभु त्या क्षणी क्षमा देत होता. आणि जेव्हा त्यांनी पश्चात्ताप करण्यास नकार दिला, तेव्हा त्यांना न्यायाविषयीच्या आपल्या स्वतःच्या समजुतीला सामोरे जावे लागले. तलवार वापरण्याच्या पापाला नियमामुळे वाढ प्राप्त झाली, आणि देवाने पापाला पापाने दंड दिला.

निर्गम 20:5 “त्यांच्या पाया पडू नकोस किंवा त्यांची सेवा करू नकोस; कारण मी तुझा देव परमेश्वर ईर्ष्यावान देव आहे; जे माझा द्वेष करतात त्यांच्या मुलांना तिसऱ्या-चौथ्या पिढीपर्यंत वडिलांच्या अन्यायाबद्दल मी शासन करतो;”

इस्राएल मूर्तीसमोर झुकले, आणि देवाने त्यांच्या पापाला लेवींतील पापादृवारे भेट दिली ही तलवार वापरण्याबद्दलची शिक्षा याकोबाने

शतकांपूर्वीच भविष्यवाणी केली होती. जगण्यासाठी त्यांना एसावाप्रमाणे जगावे लागले.

जे नष्ट झाले त्यांपैकी बहुतेक तेच लोक होते ज्यांनी स्वतःला इस्राएलामध्ये मिसळून घेतले होते, आणि ज्यांना “मिश्र लोकसमूह” म्हटले जात होते.

मोशेने लोकांना हाक मारली, “परमेश्वराच्या बाजूला कोण आहे? तो माझ्याकडे येवो.” ज्यांनी द्रोहात सहभाग घेतला नव्हता त्यांनी मोशेच्या उजव्या बाजूला उभे राहायचे; आणि जे दोषी होते पण पश्चात्ताप करणारे होते त्यांनी डाव्या बाजूला. आज्ञा पाळली गेली. लेवीच्या जमातीने मूर्तिपूजेमध्ये काहीही सहभाग घेतला नव्हता, हे स्पष्ट झाले. इतर जमातींतून मोठ्या संख्येने लोक ज्यांनी पाप केले होते आता त्यांनी आपल्या पश्चात्तापाची खूण दाखवली. परंतु एक मोठा समूह, विशेषतः मिश्र लोकसमूहातील, ज्यांनी वासर्याचे मूर्ती घडवून आणली होती, ते हट्टाने आपल्या बंडात कायम राहिले. PP 324

शिकेमी लोकांनी याकोबाच्या कुटुंबात सामील होण्यासाठी, आणि त्यांच्या मुला-मुलींचे परस्पर विवाह व्हावेत म्हणून करार केला होता.

उत्पत्ती 34:8-10 "हमोराने त्याच्याशी असे बोलणे लावले की, “माझा मुलगा शखेम ह्याचे तुमच्या मुलीवर फार प्रेम आहे तर ती त्याला बायको करून द्या. 9तुम्ही आमच्याशी सोयरीक करा; तुमच्या मुली आम्हांला द्या व आमच्या मुली तुम्ही करा. 10आमच्यात वस्ती करून राहा; हा देश तुम्हांला खुला आहे; त्यात राहा, व्यापार करा व वतने मिळवा.”

सिनाय पर्वतावर लेवींनी इस्राएलामध्ये मिसळलेल्या “मिश्र लोकसमूहाला” जेव्हा ठार मारले, ते शिकेमींच्या त्या कत्तलीचे अधिक मोठे रूप होते ज्यांनी शतकांपूर्वी इस्राएलसोबत एकरूप होण्याचा प्रयत्न केला होता. आपल्या पहिल्या पितासह लेवीच्या पापाचे प्रकटीकरण करताना, लेवींना तलवारीने

लोकांचा वध करण्याच्या क्रूरतेबद्दल परमेश्वराला शोधण्याची संधी मिळाली. त्या रात्री लेवी लोक झोपायला गेले तेव्हा, मृत आणि मरणासन्न लोकांच्या वेदनायुक्त चेहऱ्यांचे दृश्य त्यांच्या स्वप्नात उभे राहिले असणार; आणि या मृत्यूच्या दृश्यांनी दचकून जागे झाल्यावर, हिंसेपासून फिरून चांगला मार्ग शोधण्यासाठी त्यांच्याकडे क्षण होते.

ज्या 3000 पुरुषांच्या कथेत आपण वाचतो की ते नष्ट झाले, त्यात क्रूसावरच्या ख्रिस्ताच्या अनुभवाशी एक साम्य दिसते. येशू हे 3000 लोक वाचवू इच्छित होता, पण त्यांनी पश्चात्ताप करायला नकार दिला. त्यांनी देव त्यांना माफ करू शकतो यावर विश्वास ठेवण्यासाठी हात पुढे करायलाही नकार दिला. ख्रिस्ताप्रमाणेच ते पापाच्या दोषाखाली मरण पावले. परंतु ख्रिस्तापेक्षा वेगळे म्हणजे त्यांनी स्वतःला पित्याच्या हातात सोपवले नाही, कारण ते त्याच्यावर विश्वास ठेवत नव्हते.

खंडणीसाठी दिलेले

आणि म्हणूनच या लोकांच्या मृत्यूमध्ये आपण क्रूसाचे प्रतिबिंब पाहतो, कारण त्यांना कृपा विनामूल्य उपलब्ध होती, परंतु त्यांनी ती स्वीकारली नाही. त्यांच्या मृत्यूमुळे इस्राएल पापाच्या धोक्याने आणि त्याच्या भीषणतेने थरथर कापला, आणि यामुळे लोक नम्र झाले व नवीन करारात प्रवेश करण्यासाठी आमंत्रित झाले. जसे मिसर इस्राएलाच्या बदल्यात "खंडणी" म्हणून दिले गेले (यशया 43:3), तसेच हे 3000 इस्राएलला जागृत करण्यासाठी, देवाकडे फिरण्यासाठी आणि क्षमा मागण्यासाठी खंडणी म्हणून "दिले" गेले. जसे पापाने ख्रिस्ताला क्रूसावर चढवले, तसेच पापानेच सिनाय पर्वतावर त्या 3000 लोकांना नष्ट केले. जसा ख्रिस्ताने नियमाद्वारे पापाचा दोष अनुभवला, तसाच दोष त्यांनाही आला ज्यांनी मोशेकडे येऊन तारण स्वीकारण्यास नकार दिला. तेही दुर्दैवाने, कारण त्यांनी ख्रिस्ताचा क्रूस स्वीकारला नाही, म्हणून त्यांना स्वतःच मरावे

लागले.

जर आपण असे पाहिले की देवाने आपल्या पुत्रावर पापामुळे मृत्यू आणला, तर आपण असेही पाहू की देवाने सिनाय पर्वतावर त्या 3000 लोकांवर मृत्यू आणला. पण जर आपण असे पाहिले की पापानेच ख्रिस्ताला ठार केले कारण तो आपल्या बदल्यात "पाप" ठरला आणि त्यामुळे नियम पूर्णपणे दोषारोप करणारा म्हणून दिसू लागला, तर आपण हेही पाहू शकतो की याच कारणासाठी त्या 3000 लोकांनाही पापाने नष्ट केले. मी तुम्हाला विनंती करतो की या लोकांना "देवाने मारलेले" किंवा "देवाने शिक्षा केलेले" म्हणून पाहू नका; परंतु नियमाद्वारे येणारा दोष आणि देव व नियम याविषयी त्यांच्या स्वतःच्या समजुतीनुसार त्यांनी स्वतःवर ओढवून घेतलेला दोष म्हणून त्याकडे पाहा.

हा प्रक्रिया येशू अतिशय स्पष्टपणे समजावून सांगतो.

मत्तय 25:24-30 "नंतर ज्याला एक हजार मिळाले होते तोही येऊन म्हणाला, 'महाराज, मी जाणून होतो की, तुम्ही कठोर माणूस आहात; जेथे तुम्ही पेरले नाही तेथे कापणी करता व जेथे पसरून ठेवले नाही तेथून गोळा करता; म्हणून मी भ्यालो व तुमचे हजार रुपये मी जाऊन जमिनीत लपवून ठेवले होते; पाहा, ते तुमचे तुम्हांला मिळाले आहेत.' तेव्हा त्याच्या धन्याने त्याला उत्तर दिले, 'अरे दुष्ट व आळशी दासा, जेथे मी पेरले नाही तेथे कापतो व पसरून ठेवले नाही तेथून गोळा करतो हे तुला ठाऊक होते काय? तर माझे पैसे सावकारांकडे ठेवायचे होते, म्हणजे मी आल्यावर माझे मला व्याजासकट परत मिळाले असते. तर ते हजार रुपये त्याच्यापासून घ्या आणि ज्याच्याजवळ दहा हजार आहेत त्याला द्या. कारण ज्या कोणाजवळ आहे त्याला दिले जाईल व त्याला भरपूर होईल; आणि ज्या कोणाजवळ नाही त्याच्याजवळ जे असेल तेदेखील त्याच्यापासून काढून घेतले जाईल; आणि ह्या निरुपयोगी दासाला बाहेरील अंधारात टाका; तेथे रडणे व दात खाणे चालेल.'

हा "बाहेरील अंधार" म्हणजेच येशू क्रूसावर असताना ज्या अवस्थेत होता

तो म्हणजे पापाचा दोष, ज्यात क्षमेची आशा नसते. ज्याच्याकडे एकच गुण होता, त्याला क्षमा मिळू शकली असती; परंतु त्याने प्रभूला कठोर म्हणून मानले आणि त्यामुळे त्याच्यासाठी ते अशक्य झाले.

अब्राहाम, मोशे, एलिया आणि योहान बाप्तिम्सा यांच्या कथांना ख्रिस्तामध्ये प्रकट झालेल्या देवाच्या स्वभावाच्या चौकटीत ठेवून पाहिले तर सोन्याच्या वासऱ्याच्या प्रसंगी बंड करणाऱ्या आणि पश्चात्ताप न करणाऱ्यांना ठार मारण्याच्या आज्ञेमागे काय घडले ते आपण समजू शकतो.

"मृत्यूची सेवा" गौरवशाली आहे. जुन्या करारात असलेल्या लोकांना नवीन कराराकडे आणण्याची तिच्यात सामर्थ्य आहे; आणि त्याचवेळी जे आपला निकाल स्वीकारण्यास नकार देतात, त्यांच्या स्वतःच्या न्यायानुसार त्यांच्यावर मृत्यू आणि नाश येतो. आपल्या पित्याचे या सर्वांमधील ज्ञान मला अचंबित करते. मला पूर्णपणे नवीन करारात आणले जावे असे वाटते. जुना करार माझ्या पापाची जाणीव करून देतो आणि मला मृत्युदंड ठरवतो, याबद्दल मी कृतज्ञ आहे. पण कारण मी पित्याचे प्रेम अत्यंत दयाळू आहे असे पाहतो आणि येशूने त्या दोषावर विजय मिळवला आहे यावर विश्वास ठेवतो, त्यामुळे मी आनंदाने ख्रिस्तामध्ये नवीन करारात येतो, आणि मला पूर्णपणे क्षमा मिळाली आहे व ख्रिस्ताचे धार्मिकत्व माझी वारसाहक्काची संपत्ती आहे हे जाणतो.

दररोज जेव्हा मला पापाची जाणीव होते, तेव्हा मी पित्याचे आभार मानतो की जुना करार मला माझी मोठी गरज दाखवतो आणि मला हे समजू देतो की मी नष्ट होईन. मग मी आनंद करतो की मला ख्रिस्ताकडे निर्देशित केले जाते जिथे मला धार्मिकत्व मिळते. दोन्ही करार माझ्या तारणासाठी कार्य करत आहेत. एक माझ्या जुन्या मनुष्याला मारतो, आणि दुसरा मला माझ्या प्रभु ख्रिस्ताच्या पुनरुत्थानात उभे करतो.

मृत्यूची सेवा

येशूने पेत्राला आपली तलवार म्यानात ठेवायला सांगितले, पण लेवींना छावणीतून फिरून पश्चात्ताप करण्यास नकार देणाऱ्यांना ठार मारण्यास का सांगितले?

निर्गम 32:26-28 “तेव्हा मोशे छावणीच्या प्रवेशद्वारात उभा राहून म्हणाला, “परमेश्वराच्या पक्षाचा जो कोणी असेल त्याने माझ्याकडे यावे.” तेव्हा लेवी वंशातले सर्व लोक त्याच्याजवळ जमा झाले. 27तो त्यांना म्हणाला, “इस्राएलाचा देव परमेश्वर म्हणतो की, ‘तुम्ही प्रत्येकाने आपल्या कंबरेस तलवार लटकवावी आणि छावणीच्या ह्या प्रवेशद्वारापासून त्या प्रवेशद्वारापर्यंत चहूकडे फिरून आपले बंधू, सोबती व शेजारी ह्यांचा वध करावा.”’ 28मोशेच्या सांगण्याप्रमाणे लेवी वंशाच्या लोकांनी केले आणि त्या दिवशी सुमारे तीन हजार लोक पडले.”

आणि तुम्ही या भाष्यांविषयी काय म्हणाल?

“ज्यांनी ही कामगिरी कितीही वेदनादायक का असेना संपन्न केली, त्यांनी आता हे जाणले पाहिजे की ते आपल्या बंधूंवर देवाकडून येणारी एक गंभीर शिक्षा अंमलात आणत होते; आणि या वेदनादायक कार्याची पूर्तता करताना, जरी त्यांच्या स्वतःच्या भावना विरोधात येत असल्या, तरी देव त्यांना आपला आशीर्वाद देईल.” 1SP 252

आपण या गोष्टींचा मेळ कसा घालायचा?

वधस्तंभाचे रहस्य इतर सर्व रहस्यांचे स्पष्टीकरण करते. कालवरीवरून वहाणाऱ्या प्रकाशात देवाचे ते गुणधर्म, ज्यांनी आपल्याला भयचकित केले होते, ते सुंदर व आकर्षक दिसू लागतात. दया, कोमलता आणि पितृप्रेम हे पवित्रता, न्याय आणि सामर्थ्य यांच्याशी एकरूप होताना दिसतात. त्याच्या सिंहासनाचे वैभव जरी उच्च आणि उन्नत दिसते, तरी त्याच्या स्वभावाची कृपामय प्रकटीकरण आपण पाहतो; आणि “आपला पिता” या अत्यंत प्रिय संबोधनाचा अर्थ आपण पूर्वी कधी न समजल्याप्रमाणे आता समजू लागतो. GC 652.1

आपण वधस्तंभाचा अभ्यास करताना पाहतो की खरोखरच “मृत्यूची सेवा” गौरवशाली आहे, आणि ती देवाच्या वचनांवर विश्वास ठेवणाऱ्यांना त्याच्या धार्मिकतेमध्ये प्रवेश देणारा मार्ग उघडते.